

# Jesús, llum del món



## DIA DE LA CATEDRAL I JORNADA DIOCESANA

Diumenge, 17 de Setembre del 2017

### Horari

10:00 Acol·lida al Museu Episcopal de Vic \*

10:30 Caminem pel museu: grans artistes i la seva sorprenent mirada vers Jesús

*Veure a quants pocs adults es troba per a nens i infants*

13:00 Experiències: Jesús i la societat d'avui (al seminar)

*només per als nens grans*

14:00 Oïra

15:30 Festival musical

17:30 Eucaristia a la Catedral

*Començament pel bisbe*

\* El Museu Episcopal de Vic (MEV) és un centre d'activitats i de recerca cultural i artística. Després de passar un període d'obertura a partir del 2015, el Museu de Vic ha començat la seva activitat i comença una nova etapa d'obertura i de recerca cultural i artística. El Museu Episcopal de Vic (MEV) és un centre d'activitats i de recerca cultural i artística. Després de passar un període d'obertura a partir del 2015, el Museu de Vic ha començat la seva activitat i comença una nova etapa d'obertura i de recerca cultural i artística.

Inscripcions: [registre@bisbatvic.com](mailto:registre@bisbatvic.com) / tel. 93 883 2655

**ESPAI RESERVAT  
PER A PUBLICITAT**

**ESPAI RESERVAT  
PER A PUBLICITAT**

# BOBV

**Butlletí Oficial  
del Bisbat de Vic**  
*Maig-Juny*

# Sumari

3.009

<b>ESGLÉSIA DIOCESANA</b>	Montserrat de les Hospitalitats diocesanes de la Mare de Déu de
<b>Senyor Bisbe</b>	Lurdes
	181 Enterrament de Mn. Joan Ollé i Güell
<b>Decrets</b>	185 Jornada Sacerdotal de fi de curs
170 Decret 4/2017 d'atribucions de les funcions d'ecònom diocesà al Vicari General de la diòcesi de Vic	188 Corpus Christi
	<b>Altres textos</b>
172 Decret 6/2017 de nomenament del Tribunal per a l'extracció de les relíquies d'alguns dels vene- rables Servents de Déu de la Causa de beatificació de Mateu Casals Mas, Teòfil Casajús, Ferran Sapera i 106 companys màrtirs de la Congregació de Missioners Fills de l'Immaculat Cor de Maria	191 Carta de convocatòria a la Jornada Sacerdotal de fi de curs
	<b>Glossa setmanal</b>
	193 Aquí em teniu: envieu-m'hi
	194 Cent anys de les aparicions de la Mare de Déu a Fàtima
	195 Maria, salut dels malalts
	196 Comunicar la veritat en l'era de la «postveritat»
174 Decret 7/2017 pel qual es dispensa de l'obligació de participar en la celebració eucarística i/o d'abs- tenir-se del treball en la festa de l'apòstol Sant Jaume	197 On hi ha l'Esperit de Déu hi ha la llibertat (2Co 3,17)
	198 Des de la mirada de Déu
	199 Som el Cos de Crist!
	200 La paternitat i la maternitat en el si de la família (I)
<b>Homilies</b>	<b>Activitats pastorals del senyor bisbe</b>
176 Enterrament de Mn. Manuel Mirasol i Iñurrieta	202 Maig-juny 2017
179 Pelegrinatge interdiocesà a	

<b>Vicaria general</b>	<b>CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA</b>
205 Homília en l'enterrament de Mn. Àngel Franquesa i Burdó	<b>Comissió episcopal de pastoral social</b>
<b>Vicaria judicial</b>	224 Missatge amb motiu de la festa de Corpus Christi
208 Tribunal eclesiàstic: Decret de nul- litat 1/2011 Fossas-Corbatera	<b>CONFERÈNCIA EPISCOPAL</b>
209 Tribunal eclesiàstic: Decret de nul- litat 5/2014 Gutiérrez-Ruiz	<b>TARRACONENSE</b>
210 Tribunal eclesiàstic: Edicte de nul- litat 2/2015 Sanuy-Mas	<b>Gabinet d'Informació de l'Església a Catalunya</b>
<b>Cancelleria - Secretaria General</b>	230 Reunió 222 de la CET
211 Nomenaments	234 Nous bisbes auxiliars de Barcelona
211 Necrologi	235 Mons. Joan Josep Omella, nou car- denal
<b>Crònica diocesana</b>	<b>Pastoral Obrera de Catalunya</b>
214 Jornada diocesana de final de curs	237 Comunicat 1r de maig
215 50è Pelegrinatge a Lurdes	
<b>SANTA SEU</b>	<b>INFORMACIÓ VÀRIA</b>
<b>Sant Pare</b>	240 Doctorat de Mn. Joan Torra i Bitlloch
218 Missatge del sant pare Francesc per a la 51a Jornada Mundial de les Comunicacions Socials	241 La vida de Maria. La Mare de Déu, a la terra   Mn. Antoni Pladevall
	242 Trobada de Canonges de la Tarraconense, a Girona



---

# Església Diocesana

---

# Decrets




---

## **DECRET 4/2017 D'ATRIBUCIONS DE LES FUNCIONS D'ECÒNOM DIOCESÀ AL VICARI GENERAL DE LA DIÒCESI DE VIC**

Atès que el dia 1 de desembre del 2016, i a tenor del cànon 494 §2 del Codi de Dret Canònic, vaig atribuir “ad ínterim” les funcions pròpies de l’ecònom diocesà al Vicari general de la diòcesi;

I atès que en la reunió ordinària del Consell Diocesà per als Assumptes Econòmics del dia 31 de maig, es va tractar el tema del nomenament del nou ecònom i es va veure convenient que s’atribuïssin les funcions d’ecònom diocesà al Vicari General per a un nou període;

PEL PRESENT DECRET, i a tenor del cànon 494 §2 del Codi de Dret Canònic, atribueixo “ad ínterim” les funcions pròpies de l’ecònom diocesà al Vicari General de la diòcesi per un període de dos mesos a comptar des del dia d’avui, amb tots els drets i deures que corresponen a aquest ofici i que estan assenyalats en els ce. 494 §3 i 4; 1278; 1276 §1; 1279 §2 del Codi de Dret Canònic.



Ho decreto i signo a Vic, el dia 1 de j uny del 2017.

Mons. Romà Casanova i Casanova  
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. senyor Bisbe

Maria Font i Montanyà,  
Vice-cancellera i Vice-secretària general



**DECRETO 6/2017  
DE NOMBRAMIENTO DEL TRIBUNAL PARA LA EXTRACCIÓN DE LAS RELIQUIAS DE  
ALGUNOS DE LOS VENERABLES SIERVOS DE OROS DE LA CAUSA DE BEATIFICACIÓN DE  
MATEU CASALS MAS, TEÒAL CASAJÚS, FERRAN SAPERAS Y 106 COMPAÑEROS MÀRTIRES  
DE LA CONGREGACIÓN DE MISSIONEROS HDOS DEL INMACULADO CORAZÓN DE MARIA**

Habiendo recibido la solicitud del P. Manuel Casal Rubio, CMF, Vice-postulador de las causas de beatificación de los Misioneros Claretianos de Cataluña, en nombre del P. Ricard Costa-Jussà Bordas, CMF, Superior Provincial, y de su gobierno, interesando se autorice la obtención de las reliquias de la relación de Siervos de Dios que figura en la indicada carta de 29 de marzo de 2017 (Registro E2017-242), que reposan en el Templo votivo de Sant Antoni Maria Claret de la ciudad de Vic y en la Iglesia de Sant Antoni Maria Claret de Sallent.

Constando el rescripto y las instrucciones de la Congregación para las Causas de los Santos, Prot. N° 831-15/03, de 15 de mayo; No pudiendo presidir personalmente el Tribunal que debe proceder a la preparación de las reliquias en diferentes lugares dentro de la diócesis de Vic, para que puedan ser extraídas y distribuidas para satisfacer la devoción de los fieles.

Por el presente,

DECRETO nombro y designo, para la realización de las diligencias que sean menester, como Juez delegado al Rvdo. D. Narcís Riba Codina, como promotor de justicia al Rvdo. P. Manuel Casal Rubio, CMF, y como Notario Actuario, al Rvdo. P. Ramón Olomí Batlle, CMF.

Concedo al Juez delegada la facultad de nombrar las personas que sean necesarias, como los operarios, para abrir las sepulturas y realizar con toda seguridad la extracción de las reliquias, o los peritos anatómicos, para la preparación de las reliquias.

Se deberan observar las prescripciones de la legislación civil, del Derecho Canónico y las instrucciones dadas por la Congregación para las Causas de los Santos en el referido Prot. N° 831-15/03, de 15 de mayo.

Sera necesario que el notaria actuario levante acta de las diligencias efectuadas, tal como se dispone en el indicada protocolo y libre copia a la Cancillería del Obispado de Vic.

Nuestro canciller comunique a las personas interesadas el oficio para el que han sido nombrados y convoque a mi residencia episcopal al Rvdo. D. Narcís Riba Codina, para que comparezca ante mi persona con el fin aceptar el cargo y preste el debido juramento de cumplir fielmente su oficio.

El Promotor de justicia y el Notaria Actuaría nombrados, así como el perito anatómico y los oficiales que, en su caso, deban intervenir en este asunto prestaran igualmente el debido juramento el mismo día que se proceda a la apertura de las urnas y la preparación de las reliquias, ante el Rvdo. D. Narcís Riba Codina, en quien he delegada.

Lo decreta y firma en Vic, a 30 de junio de 2017.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova  
Obispo de Vic  
Por mandato de su Excia. Rvdma.

David Gómez Zaragoza  
Canciller y Secretario general



**DECRET 7/17**  
**PEL QUAL ES DISPENSA DE L'OBLIGACIÓ DE PARTICIPAR EN LA CELEBRACIÓ**  
**EUCARÍSTICA I/O D'ABSTENIR-SE DEL TREBALL EN LA FESTA DE L'APÒSTOL SANT**  
**JAUME**

Atès que el c. 1247 CIC disposa que el dies festius de precepte el fidels tenen l'obligació de participar en la Missa; s'han d'abstenir, a més, d'aquells treballs i activitats que impedeixen de retre culte a Déu, fruir de l'alegria pròpia del dia del Senyor o del degut descans de l'esperit i del cos;

Atès que la festa de l'apòstol Sant Jaume és festa de precepte (c. 1246 CIC) i que enguany, segons el calendari aprovat per la Generalitat de Catalunya per l'any 2017, no és dia festiu,

PEL PRESENT DECRET disposo que, en ús de les facultats de dispensa del c. 1245 CIC en relació al c. 87 CIC, en la festa de l'apòstol Sant Jaume d'enguany, els fidels que per raó de la seva feina no els sigui possible observar les prescripcions dels dies festius de precepte, quedin dispensats de l'obligació de participar en la celebració eucarística i/o d'abstenir-se del treball.

S'encoratja en tot cas a aquests fidels a celebrar la festa de l'apòstol Sant Jaume mitjançant la realització d'altres obres de pietat.

Amb tot, recomano als preveres i als responsables de les comunitats cristianes que procurin donar a aquesta celebració el relleu que li és propi, tot invitant i exhortant els fidels a participar en l'Eucaristia, facilitant-los l'assistència amb uns horaris adients.

La dispensa del precepte quedarà sense efecte en aquelles parròquies o municipis, en les que per disposicions legals d'àmbit local, aquell dia sigui declarat festiu amb el caràcter de dia inhàbil a efectes laborals.

Ho decreto i ho signo a Vic, el dia 30 de juny del 2017.

+Mons. Romà Casanova i Casanova  
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe

David Gómez Zaragoza,  
Canceller i Secretari general

## Homilies

---

### **ENTERRAMENT DE MN. MANUEL MIRASOL I IÑURRIETA**

Església parroquial de Sant Domènec de Vic, 12-5-2017

*Dijous IV setmana de Pasqua*

El Pare ha cridat el nostre germà Mn. Manuel Mirasol i Iñurrieta a la seva Casa en el temps pasqual. L'ha cridat després d'una llarga i fecunda vida: noranta-dos anys. Una vida marcada per la seva vocació i ministeri sacerdotal que exercí seixanta anys en diferents parròquies de la nostra diòcesi de Vic. El qui visqué immers en la fe en Crist i cregué sempre fermament que Jesús era el seu Salvador, ara ha estat cridat a participar de la vida per sempre. La victòria de Crist sobre el pecat i la mort que ell cregué, visqué i ensenyà, ara, en el moment de la seva mort, és per a nosaltres motiu d'esperança. No acomiadem per sempre un germà, ni ho fem amb una tristesa sense esperança, sinó que proclamem la mort i resurrecció de Crist en la certesa que Jesús, el Senyor, l'ha pres a casa seva, perquè ell visqui allà on Jesús està.

Les lectures pròpies de la litúrgia d'aquest divendres de la quarta setmana de Pasqua ens han parlat d'aquesta esperança. I nosaltres farem bé d'assaborir-les per experimentar com el nostre cor, talment els deixebles d'Emaús, s'abrusa quan la Paraula de Déu és proclamada i gustada interiorment.

En la primera lectura, dels Fets dels Apòstols, hem escoltat les paraules de la predicació de sant Pau en la sinagoga d'Antioquia de Pisídia. Sant Pau parla amb tota claredat i valentia de Jesús, anunciant la Bona Nova de sempre de l'Església. Aquella Bona Nova que avui, quasi dos mil anys després, continua essent actual; i ho serà, certament, fins a la fi dels segles. Pau i Bernabé foren enviats a la missió evangelitzadora, perquè l'Evangeli de Crist no té fronteres, és per a tots els homes sense cap distinció. El nostre germà, Mn. Manuel Mirasol, forma part d'aquests apòstols de Crist que, al llarg dels temps, han estat enviats a proclamar la mort i resurrecció de Crist per tot el món. Ell va escoltar la crida al sacerdoci en la seva joventut, quan ja tenia experi-

ència en el món del treball i havia experimentat les dificultats de la vida. En sentir la crida no en va dubtar i es va llançar a la preparació en el Seminari per a rebre els ordes sagrats, que el farien presència de Crist enmig del seu poble. En tots els seus ministeris exercits en la seva llarga vida sacerdotal es va mostrar sempre servidor dels germans. Ben atent a les necessitats dels qui servia. Lluitador per la promoció de tots, amb justícia i solidaritat. Ben curós en la celebració cristiana. Fogós en la predicació de la fe i de l'amor. I és que no pot ésser de cap altra manera. La fe cristiana no és una lliçó que solament hem d'aprendre per a repetir-la d'una manera automàtica, sinó que és molt més. La fe cristiana és un foc que arriba al cor i no pot fer res més que encendre per on passa. La fe cristiana és una llum que irromp en el cor, per pura gràcia, i no pot deixar d'il·luminar on es troba. I és que la fe cristiana és relació viva amb Jesús. Sí, relació viva amb qui viu per sempre, amb aquell que fou condemnat i executat, baixat de la creu i enterrat en un sepulcre; però que Déu ressuscità i ara és viu entre nosaltres. Com ens ensenya el papa Francesc: «Jesucrist t'estima. Ha donat la vida per salvar-te; i ara és viu al teu costat, cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te.» En una paraula, la fe cristiana és vida, implica la vida, transforma la vida, lluita per transmetre la vida plena que s'ha rebut per pura gràcia. El qui sap que tot és do, tot és gràcia, no pot fer res més que donar debades el que de franc ha rebut. Així ho visqué Mn. Manuel Mirasol, i avui nosaltres en donem gràcies a Déu per ell i pel seu ministeri.

El misteri de la Pasqua és també el misteri de la nostra filiació divina. És així com sant Pau ho expressava en la seva predicació missionera: *Déu, ressuscitant Jesús, ha complert en bé de nosaltres, els fills, la promesa feta als nostres pares. És allò que diu el salm segon: «Ets el meu fill, avui t'he engendrat.»* Crist, morint i ressuscitant per nosaltres, ens ha aconseguit el do que nosaltres ens diguem i siguem de veritat fills de Déu. Som fills de Déu en el Fill estimat del Pare. El Verb etern de Déu s'ha fet home com nosaltres, s'ha abaixat fins a la mort, i mort en creu, per tal de portar-nos a la condició de fills. Aquesta realitat de fills adoptius de Déu arriba al cor de la persona per la fe i el baptisme. Per això en aquests moments fóra bo de fer present tot el treball per a portar a la fe per la predicació, l'ensenyament i l'exemple que, en la seva vida sacerdotal, va fer el nostre germà, Mn. Manuel Mirasol. Quant de bé fa el sacerdot amb la predicació i els sacraments! Aquesta realitat no la podem copsar del tot mentre caminem per aquest món. En l'altra vida, en les estances eternes, el Senyor ens farà saber tot el do de gràcia seva que ha passat per les mans dels seus sacerdots, dels qui

han deixat les seves mans, els seus llavis, el seu cor, tota la seva persona, per tal que Crist visqui enmig dels homes.

Un sacerdot de Crist ha estat cridat a la casa del Pare. Un home que va esmerçar tota la seva vida al servei dels germans, a fi que ells tinguin vida, i vida a desdir. En l'evangeli d'avui hem escoltat com Jesús diu a l'apòstol Tomàs: *Jo sóc el camí, la veritat i la vida; ningú no arriba al Pare si no hi va per mi*. Aquest és el sentit més profund de la vida del sacerdot: que Crist visqui i regni en el cor dels homes i dones. Aquest és el tot de la vida i del ministeri dels sacerdots. Podem fer altres coses, i les hem de fer; però sempre sense oblidar el nostre ésser més profund: ser transparència de Crist. El nostre germà ho visqué amb zel i amb donació generosa. Qui ocuparà ara el seu lloc? Ni com a bisbe, ni com a preveres, ni com a fidels cristians no podem restar impassibles davant la manca de preveres al servei de les parròquies i comunitats. El sacerdoti és insubstituïble per a l'Església i per al món. La manca de sacerdots significa que molts, començant pels més pobres, restaran sense el servei del qui fa present Crist, sacerdot, pastor i espòs de la seva Església. Ens pertoca a tots de pregar perquè el Senyor tingui pietat de nosaltres i ens faci el do dels ministres que necessitem per tal que el Regne de Déu es faci més i més present entre nosaltres. Però també ens pertoca de crear una cultura vocacional, principalment entre els infants i joves, en la qual el cristià sap que té una vocació i una missió que ha de descobrir en l'escolta del Senyor, que parla en el més íntim del seu cor. El moment de la mort d'un germà, el moment de la seva entrada al Regne de Déu per a rebre el premi dels qui han estat fidels servidors, és l'hora oportuna per a demanar al Senyor el do de les vocacions sacerdotals. No perdem aquesta ocasió de gràcia per intercessió dels qui han estat servidors en el sacerdoti d'aquesta nostra Església.

Maria fou la primera a rebre l'anunci de la Pasqua. Ella, que estava ferma al peu de la creu, compartint el sofriment del seu Fill per la salvació de la humanitat, ara, en la Pasqua, la contemplem com la que és enfortida en la fe i l'esperança del misteri salvador pel mateix Crist ressuscitat. A ella, doncs, li demanem que ens ajudi en aquests moments de dolor per la mort del nostre germà, Mn. Manuel Mirasol, amb l'esperança de la vida eterna i de la resurrecció. També li demanem que sigui, per al nostre germà que ens ha deixat, mare i que el porti de la seva mà davant el seu Fill, Jesucrist, Senyor i Jutge del món i de la història, Rei d'amor i de justícia, Rostre de la Misericòrdia del Pare. Amén. Amén.



---

**PELEGRINATGE INTERDIOCESÀ A MONTSERRAT DE LES HOSPITALITATS  
DIOCESANES DE LA MARE DE DÉU DE LURDES**

Santuari de la Mare de Déu de Montserrat, 13-5-2017

*Memòria de la Mare de Déu de Fàtima -*

*Centenari de les aparicions de la benaurada Verge Maria a Fàtima*

Com a pelegrins hem pujat a Montserrat per posar-nos als peus de santa Maria, Mare de Déu de Montserrat. Hem pujat per mirar-la i per presentar-li les nostres pregàries, a ella que és Mare de Déu i mare nostra. I, com sempre, experimentem que som a casa nostra, perquè és la casa de la nostra mare i perquè la comunitat de monjos, amb el seu abat al davant, ens acullen com a veritables germans. Hem de ser agraïts als qui, dia rere dia, manteniuen el caliu de la llar de la Mare, els qui prepareu cada jorn la taula de la Paraula i de l'Eucaristia, en què Crist mateix ens serveix, donant-nos la pau i l'amor que tots necessitem per a seguir caminant.

Hem pujat de diferents llocs del nostre país amb la lluita de cada dia per tirar endavant tots els projectes que tenim tant personalment com familiarment, com a Església i com a poble. Tot ho presentem a la Mare de Déu, mentre preguem que, amb la seva intercessió, tots nosaltres siguem sempre instruments de concòrdia i de pau, enmig de la nostra societat, a fi que la pau cristiana i perpètua regni sempre en el nostre poble. Amb gran nombre hem pujat, en pelegrinatge interdiocesà, membres de les Hospitalitats diocesanes de la Mare de Déu de Lurdes de les diòcesis amb seu a Catalunya, per presentar a la Mare de Déu la nostra realitat d'hospitalaris que volen servir els ancians i malalts, amb l'amor i la tendresa de Maria, salut dels malalts. Les hospitalitats volen ser una gran família, en què tothom se senti estimat i acollit; una família en la qual tothom porti el millor d'ell mateix; una família en la qual la mare, santa Maria, sigui la mestressa i la mestra; una família en què ressoni sempre la paraula de Maria, tot assenyalant Jesús: *Feu tot el que ell us digui*.

I què és el que ens diu Jesús ara i aquí? En l'evangeli hem escoltat un fragment del diàleg de Jesús amb els seus deixebles en el cenacle, el dijous sant, abans de la seva passió. Era l'hora del comiat, de les paraules fonamentals que han de restar en el cor per sempre. Jesús mostra als seus deixebles la seva realitat fonamental del Fill del Pare etern. Ell convida els seus deixebles i a nosaltres a contemplar el misteri de la

divinitat. Ningú mai no podria haver arribat a copsar la realitat íntima de Déu si Jesús, el Fill unigènit de Déu, no ens l'hagués manifestada. Déu és relació íntima d'amor. Déu és amor. Déu és amor sense inici ni sense fi. Déu és amor etern. Déu és amor que no pot deixar mai d'estimar i estima des de sempre. Déu és amor misericordiós. Sí, nosaltres confessem un i únic Déu en la trinitat de persones: el Pare, el Fill i l'Esperit Sant. I aquesta afirmació de la nostra fe no és una qüestió baldera, sense importància. En un món on impera el relativisme, que ningú no ens enganyi dient-nos que Déu té molts noms. Nosaltres creiem en Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist. Sabem que el Fill és el qui ens revela el Pare. En el rostre humà del Fill etern de Déu, fet home per nosaltres, trobem el rostre de Déu misericordiós i etern. Hem escoltat les paraules de Jesús a l'apòstol Felip: *Felip, qui em veu a mi veu el Pare*.

Germans estimats, la qüestió de Déu per a cada un de nosaltres i per a tots com a cos no és de les més petites, sinó la més important. Cercar el rostre de Déu és el sentit de la vida monàstica i de tota vida autènticament cristiana. Cercant el rostre de Déu es va forjar l'Europa de la qual som hereus. Solament si som capaços de recrear aquesta recerca autèntica de Déu podrem tenir futur. No oblidem que lluny de Déu no hi ha repòs. No caiguem en l'orgull de pensar que l'amor i la veritat provenen de nosaltres i que, sense Déu, sense l'únic i veritable Déu, podrem construir la societat en la pau i la concòrdia. La font inexhaurible de la veritat i de l'amor és Jesús. Sempre m'agrada de pensar que el moment àlgid de la revelació de Déu és Crist crucificat, el signe més pobre de Déu. Però en Crist crucificat Déu ens ho ha dit tot i ens ho ha donat tot. *Felip, qui em veu a mi veu el Pare*. Alguns podrien pensar: ¿on era el Pare quan moria Jesús en la creu? El cor traspasat de Jesús ens va manifestar del tot el Pare. En ser obert el pit i el cor de Jesús hem vist el Pare. Déu és amor infinit. Déu és un aiguaneix d'amor que mai no cessa de rajar. Déu és amor *misericordiós*. Ponç Pilat va mostrar Jesús dient: «*Ecce homo*.» L'evangelista Joan, convidant-nos a mirar el cor traspasat de Jesús, és com si ens digués: «*Ecce Deus, ecce fons vitae*.» Aquesta és la font de la vida: Jesús. No cerquem en cap altra font la veritat i l'amor. Necessitem avui, més que mai, redescobrir Jesús si volem fressar els camins de la veritat i l'amor.

No puc deixar de fer esment que avui, 13 de maig, es compleixen cent anys de les aparicions de la benaurada Verge Maria a Fàtima. I en unió amb el sant pare Francesc, pelegrí a Fàtima, també volem presentar a santa Maria la nostra pregària per la

salvació del món. Tots els santuaris marians d'arreu del món són expressió de la maternitat espiritual de Maria envers els cristians i tota la humanitat. Si en els sants reconeixem la seva sol·licitud per nosaltres, en santa Maria, Mare de Déu i Mare de l'Església, no podem pas veure-hi menys. Donada la missió única de Maria com a Mare del Redemptor, es fa entenedora la seva intercessió maternal a favor de la humanitat. De sant Joan Pau II, pelegrí a Montserrat, un any després de l'atemptat que va sofrir el 13 de maig de l'any 1981, són aquestes paraules que resumeixen el significat de les aparicions de la Mare de Déu a Fàtima: «El missatge de Fàtima és una crida a la conversió, advertència a la humanitat per tal que no faci el joc al “drac”... Amb la seva maternal sol·licitud, la Verge Santíssima va venir a Fàtima per demanar als homes que “no ofenguessin més nostre Senyor Jesucrist, que ja està molt ofès”. Dolor de mare que l'empeny a parlar, ja que està en joc la sort dels seus fills.»

Som aquí a Montserrat i hem vist, una vegada més, que Maria sempre ens porta a Jesús. Siguem, doncs, més i més fills i deixebles de Maria. Seguim-la i no ens desviarem mai del camí recte! Demanem la seva intercessió i no desesperarem mai! Pensen en ella i no errarem mai! Si ella ens porta, no caurem pas. Si ella ens protegeix, no tindrem mai por! Si ella ens guia, no ens cansarem mai. Si ella ens és propícia, arribarem a la fi del nostre camí amb alegria i pau. Així sigui.

---

### **ENTERRAMENT DE MN. JOAN OLLÉ I GÜELL**

Església parroquial de Sant Ramon de Cabrianes, 22-5-2017

*Ap 21,1-5a.6b-7 // Lc 24,13-35*

En la joia de la Pasqua celebrem les exèquies del nostre estimat germà, Mn. Joan Ollé i Güell. I les celebrem en el temple parroquial de Sant Ramon de Cabrianes, on ell, durant quaranta-dos anys, celebrà, per al bé del seus germans, els misteris cristians, que tenen com a centre Crist mort i ressuscitat. I nosaltres fem bé de pregar per ell; ens és un deure de caritat cristiana, però també és un deure d'agraïment envers el qui, durant tota la seva vida, no va voler fer res més que servir i estimar els seus germans, res més que servir i estimar-nos a tots nosaltres! La nostra joia de Pasqua, que té la seva font en la certesa que l'Amor és més fort que la mort, avui la sentim en el nostre cor, per una part, amb l'ombra de la tristesa per la separació que porta amb si la mort, però també amb la llum que neix de l'esperança cristiana:

el nostre germà, Mn. Joan Ollé, no ha mort per sempre, sinó que ha estat cridat a la vida eterna; ell ha entrat en el misteri de Déu, en l'eternitat promesa; i, perquè és fill de Déu, perquè fou batejat, perquè l'Esperit de Déu ha estat vessat en el seu cor, tenim l'esperança certa que el seu pobre cos ressuscitarà el darrer dia, quan Crist es manifesti ple de glòria i majestat.

Ens ha deixat per anar a la Casa del Pare un germà sacerdot. Sí, un germà. Un home de la nostra terra, patat amb el nostre fang; un home que feia l'olor de la nostra terra, l'olor del nostre poble. Sí, l'olor d'aquest poble de Cabrianes. Ell no ha passat per aquest poble, per aquesta parròquia. Ell és de Cabrianes. És el rector de Cabrianes. Us portava i us porta a tots vosaltres, estimats germans, en el seu cor. Ell sabia el que hi ha d'alegria i de tristesa en cada família, en cada un dels fills d'aquesta parròquia. Us acompanyava en tots els esdeveniments personals, familiars i socials. S'alegrava amb vosaltres, plorava amb vosaltres; era feliç del bé de tots i cada un de vosaltres, pregava per la pau i la concòrdia entre vosaltres, en les vostres famílies. Era un més del poble. Era un servidor de tots.

Ens ha deixat el rector d'aquesta parròquia. Han estat quaranta-dos anys el temps que aquesta parròquia ha tingut la gran sort de tenir tan bon rector. Mn. Joan Ollé vivia i es desviava a fi que els qui el Senyor li havia encomanat fossin autèntics fills de Déu. Maldava amb tot el seu ésser perquè tots els qui naixien anessin a les fonts baptismals, rebessin la catequesi, fessin la primera comunió i la confirmació, es casessin davant l'altar del Senyor i, en el moment de la feblesa i la malaltia, tinguessin la proximitat de Crist, per mitjà del ministeri sacerdotal, amb la pregària i els sacraments. Us coneixia a tots, a molts us va servir en la taula de les colònies a l'estiu. Acollià els joves a casa, perquè, com a bon pare, sabia que era millor estar a casa, sense el perill dels mals del món, que ho promet tot però no dóna res, sinó que, a l'inrevés, ens ho pren tot.

Ens ha deixat el qui presidia la celebració de l'Eucaristia, de la missa. Ho feia amb la seva veu clara i ferma, amable i tendra, exigent i comprensiva. Ho feia també amb la seva veu sonora i harmoniosa, convidant tothom a participar-hi amb el cos i amb el cor. Aconseguia amb el seu mestratge, de pare i de germà, que tota l'assemblea cantés, talment un cor, amb concòrdia i bellesa. La celebració era sempre joiosa i profunda, viscuda i encoratjadora.

Ha mort el rector d'aquesta parròquia. I ho ha estat fins al darrer moment de la seva vida. Quan el vaig visitar, després de l'operació i abans de la crisi greu, en parlar de la parròquia li vaig expressar que no es preocupés, que el més important era ell i la seva salut. La seva mirada fou de no estar-hi del tot d'acord. Em va quedar ben clar que ell se sentia, tot i la malaltia, el rector que amb interès es preocupava que no manqués el pa de la Paraula i de l'Eucaristia a aquells que servia, aquells que el Senyor, per mitjà de la seva Església, li havia encomanat.

Ens ha deixat un germà del presbiteri diocesà. Els vincles dels qui compartim el sacerdoci apostòlic, el bisbe i els preveres, van més enllà del mer corporativisme. Som membres d'un mateix col·legi presbiteral, i les relacions entre nosaltres són les de la fraternitat i l'amistat. Puc donar testimoniatge que en tots els anys que el Senyor m'ha donat de compartir com a bisbe la vida sacerdotal amb Mn. Ollé, de part seva sempre he rebut estimació i respecte. En el diàleg de l'obediència sempre ha estat disposat a fer la voluntat del Senyor. Sofria en el seu cor tota actitud de menyspreu i atac al qui era el seu bisbe i, per tant, el seu pare, el seu germà, el seu amic. Sentia com a seus tots els dolors i les alegries dels germans preveres. Sempre disposat a donar una mà amiga, amb el suport, quan hi havia necessitat. Per a ningú mai no tenia un no, quan li era possible. I ell feia tot i més perquè fos possible. La germanor sacerdotal no era de frases i paraules, sinó de fets i de veritat. El recordo present sempre en les sessions de formació i pregària en els recessos mensuals per als sacerdots i diaques. Em ve a la memòria la seva atenció i la seva alegria quan el que s'expressava l'il·luminava per al seu ministeri de la paraula i de l'acció pastoral.

Per tot això i molt més, que tots i cada un de vosaltres, estimats germans i germanes, podríeu compartir, el nostre cor, en aquests moments de la mort de mossèn Joan, som semblants al deixebles d'Emaús, que anaven tristos i capficats. Perquè també nosaltres esperàvem que s'hauria sortit de la malaltia i de l'operació. Perquè hem demanat al Senyor que el curés, que el deixés amb nosaltres. Perquè ell volia tornar a estar amb nosaltres, servint-nos i estimant-nos. Jesús, present en aquesta missa exequial, més present que nosaltres mateixos, encara que el nostres ulls no el vegin; Jesús mateix ens aconsegueix i camina amb nosaltres i ens parla. Ell ens diu: *No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar a la glòria?* I Jesús ens explica les Escripures. I si l'escoltem experimentarem com el nostre cor s'abrusa. Jesús parla del misteri del sofriment i de la mort. I no ho fa com qui parla d'una

lliçó apresada, sinó com qui parla del seu sofriment i de la seva mort, causa de la nostra salvació. Ell, amb la seva mort i resurrecció, ha vençut el pecat i la mort; la nostra mort i el nostre pecat; el pecat i la mort del nostre germà. El qui es deixa abusar el cor per Jesucrist troba el veritable sentit de la vida. Perquè qualsevol altra hipòtesi sobre el sentit de la vida que no doni resposta a l'interrogant, fonamental en el cor de tota persona humana, sobre la mort, cau en el sense-sentit. Solament en el misteri del Verb encarnat, mort i ressuscitat, l'home troba la llum veritable que il·lumina la seva existència i obre l'horitzó de la gran esperança: l'Amor és més fort que la mort.

En Jesús, mort i ressuscitat, s'han fet ja presents el cel nou i la terra nova, dels quals ens ha parlat el llibre de l'Apocalipsi de sant Joan. Les nostres llàgrimes troben qui les eixugui, perquè Jesús és *Déu-que-és-amb-nosaltres*. I ell eixugarà totes les nostres llàgrimes dels ulls, en l'espera del cel nou i la terra nova definitius per a la tota la humanitat redimida, on no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni penes. Aquesta és la nostra esperança que transforma la nostra tristesa en la joia pasqual, en l'al·leluia que cantem per aquest món, en l'esperança de l'al·leluia en el Regne definitiu, en les Noces de l'Anyell.

Ha mort un germà sacerdot, un rector de parròquia. Qui ocuparà el seu lloc? En pregària humil i confiada demanem al Senyor: Què ens passa que al cor del nostre jovent no ha arribat prou clarament el testimoniatge de la vida lliurada del tot als germans, com la de Mn. Joan Oller i la de tants altres; un testimoniatge capaç de suscitar la crida a imitar-lo en la vida sacerdotal com la seva? Però la vida lliurada a Déu i als germans mai no es perd. En el temps oportú donarà fruit, com el gra de blat que cau a terra i mor. Demanem a Déu, Pare bo i misericordiós, que ens doni els pastors que necessitem per a servir totes les parròquies i comunitats de la nostra Església de Vic.

A santa Maria, Mare de Déu, Mare dels apòstols, li encomanem el nostre germà. En tota la seva vida Maria el va acompanyar, des de la parròquia natal de Santa Maria d'Oló i des dels cims de les muntanyes de Montserrat que sempre albirava amb amor, ja que eren el tron de la qui és Reina i Senyora de tots els catalans. A ella li demanem, en aquests moments, per a ell i per a nosaltres: «Guieu-nos cap al cel. Guieu-nos cap al cel.» Amén.

---

**JORNADA SACERDOTAL DE FI DE CURS PASTORAL**

Seminari Diocesà de Vic, 8-6-2107

*Festa de Jesucrist, gran sacerdot per sempre*

Monseñor José Mazuelos, obispo de Asidonia-Jerez,  
Germans preveres i diaques.

Les lectures pròpies de la festa de Jesucrist, gran sacerdot per sempre, ens porten a contemplar Jesús, el servent de Jahvè, que carrega damunt seu el pecat de la humanitat, a fi que en ell tots els homes tinguem la salvació i la vida. Amb les paraules mateixes del profeta Isaïes: *Ell portava les nostres malalties, i havia pres damunt seu els nostres dolors... Per les nostres faltes, moria malferit, fet pols per les nostres culpes, complia la pena que ens torna la pau, i les seves ferides ens curaven*. Sí, Jesús és el nostre gran sacerdot que passa per la prova del sofriment; encara més, el seu sofriment forma part de l'exercici del seu sacerdoci. Sofriment, però, transfigurat per l'amor. En el seu cor, encès d'amor pel foc de l'Esperit Sant, es fa present el sacrifici perfecte i definitiu. Crist és alhora el sacerdot i el sacrifici, l'altar i la víctima. I és amb aquest mateix cor de sacerdot i germà que Jesús, com diu el prefaci d'aquesta celebració eucarística, «escull uns homes que per la imposició de les mans participin del seu sagrat ministeri». Sí, hem estat escollits per amor, sense cap mèrit nostre, per a exercir el sagrat ministeri de fer present Crist sacerdot enmig del seu poble. El nostre sacerdoci ministerial és al servei del sacerdoci comú dels nostres germans batejats. Tots nosaltres som, al mateix temps, servidors en el sacerdoci i necessitats del ministeri sacerdotal dels nostres germans. El ministeri de Crist Sacerdot, rebut i ofert, és la font de la nostra salvació, de la nostra santificació. No ho oblidem, però: el sacerdoci porta en si el sofriment. El lliurament per amor del sacerdoci demana l'oblació d'un mateix. El qui estima de veritat pateix. L'amor va unit sempre al sofriment.

El sacerdoci de Crist, del qual hem estat constituïts ministres, ens demana, doncs, la santedat de vida, la donació fins a lliurar la vida per amor. No hi ha res que desdibuixi més el sacerdoci a favor dels germans que la contradicció entre el que es predica i es viu, el decalatge entre el que es tracta en l'exercici de les coses santes i les obres concretes ben lluny de la santedat. Moltes poden ser les temptacions que intenten apartar-nos del sender de la santedat que significa viure en el camí de la caritat pastoral, a imitació i amb la força de la gràcia de Crist, bon Pastor que dóna la vida per les seves ovelles.

Una temptació que pot ben fàcilment fer-se present en el nostre cor de pastors, donades les dificultats i els fracassos, és la d'abandonar la nostra missió de pastors de la comunitat a imatge i presència del bon Pastor. Al pastor se li demana que guii el seu ramat a bons prats i a aigües abundoses. I en aquest guiatge el bon pastor sap que, de vegades, ha d'anar al davant, prenent les iniciatives necessàries per a trobar el camí adequat; altres, ha d'anar enmig del ramat, copsant la feblesa d'alguns i les capacitats dels altres, per encoratjar i animar, per cridar pel nom i desvetllar els serveis necessaris per al bé de la comunitat: i també d'altres, com recordava el papa Francesc, ha d'anar al darrere, sabent que en els fidels també hi és present l'Esperit Sant, i el sentit de la fe s'expressa en la comunitat. No podem mai deixar de ser pastors en nom de Crist, malgrat les desil·lusions i el pessimisme que tan fort truquen al nostre cor. Hem de demanar a l'Esperit Sant la seva creativitat per a trobar iniciatives noves amb vista a encetar camins nous, encara que sembli, massa vegades, que la font s'hagi assecat. Hem de sortir a la recerca dels fills que el Senyor ens ha encomanat, sense por ni prejudicis. Sempre amb l'actitud humil del qui serveix i vol el bé de les persones, amb la paraula, al mateix temps, de fortalesa i tendresa. Sempre a punt per a donar la paraula de consol i d'ànim per als qui passen per valls de tenebres. Donant-nos sempre a tots, als qui són agraïts i als qui no ho són. Nosaltres som servidors del qui veu en el més secret i no volem pas rescabalar-nos. El que hem rebut de franc, debades ho hem de donar!

Una altra temptació possible en el cor dels pastors és, com va anomenar-la el sant pare Francesc en la visita a Egipte, és clar, la del «faraonisme», que significa aïllar-se, la de mirar la realitat des d'un mateix, tancant el cor al Senyor i als altres. És el perill de pensar que sóc el centre del món, sense escoltar els altres, sense posar els mitjans perquè l'altre pugui donar-me una llum que m'ajudi a sortir del meu tancament. Hem de ser ben conscients que a tots ens pot atacar el nostre orgull i la nostra vanaglòria, que sempre són mals consellers i ens porten a la murmuració, a l'enveja, a la queixa contínua. No hem estat cridats a ser els primers i els més importants, sinó que hem estat cridats a ser servidor de tots, com el Fill de l'home, que ha vingut a donar la vida per tots.

Una darrera temptació possible és la d'acomodar-nos al món, a l'esperit mundà, el qual de manera subtil va entrant en la nostra vida, i hem d'estar ben vigilants per a no caure a ser servidors del món i dels seus interessos. En cada moment hi ha realitats que són políticament correctes, que podem dir sense cap problema, però altres que no podem callar i que no són políticament correctes. Els camps de la vida humana, de la



família, de l'educació, de la llibertat religiosa i de tota llibertat humana, són terrenys en els quals la fe i la doctrina social cristiana tenen afirmacions i comportaments contraris al pensament dominant. Trobar la prudència cristiana del silenci i la paraula oportunes és una obra d'artesanía del mateix Esperit Sant. Recordem aquelles paraules de sant Gregori el Gran en la seva obra *Regla pastoral*: «Sigui el pastor discret en el silenci i útil quan parli, de manera que no digui el que s'ha de callar ni calli el que s'ha de dir; perquè així com parlar imprudentment condueix a l'error, així també el silenci indiscret deixa en l'error els qui podien ser instruïts, ja que amb freqüència els pastors imprudents, tement perdre el favor humà, no s'atreveixen a dir lliurement el que s'ha de dir i, d'acord amb el que diu la Veritat, ja no tenen cura del ramat amb amor de pastors, sinó com si fossin mercenaris; ja que quan ve el llop fugen, això és, s'arreteren sota el silenci. I per això el Senyor els increpa pel profeta, dient: *Gossos muts, incapaçs de bordar* (Is 56,10)» (cap. IV).

Estimats germans, en l'evangeli hem escoltat com el gran sacerdot s'ofereix ell mateix al Pare en el misteri de l'Eucaristia: *el meu cos, entregat per vosaltres... la meua sang, vessada per vosaltres*. Jesús també va dir als seus deixebles: *Feu això, que és el meu memorial*. Els sacerdots de Crist, continuadors del sacerdoci apostòlic, som cridats a fer present, amb la nostra paraula, amb tot el nostre cos, amb la nostra mateixa vida, la donació de Crist. Jesús és el sacerdot que sempre viu intercedint per nosaltres, present en el món per mitjà del sacerdoci dels seus ministres fins a la fi dels segles. Ell es fa vida per als nostres germans per mitjà del nostre pobre ministeri. En l'Eucaristia ens convertim en sagrament de Crist mitjancer, sacerdot i salvador. Vet aquí la font de la caritat pastoral que ens demana l'exercici del ministeri que hem rebut. En la celebració de la missa tenim el centre i la font de la nostra espiritualitat sacerdotal. Si la celebrem de veritat i meditem el que celebrem, trobarem la força per a viure amb fidelitat la donació pròpia del qui és pastor de la seva Església, en nom de Jesús.

És gran el misteri que portem en gerres de terrissa, germans sacerdots; per això necessitem la pregària humil, quotidiana i intensa, per a eixamplar el nostre cor amb el desig de la gràcia de Déu. Som sacerdots de Crist cridats a la santedat, però som alhora pobres pecadors que necessitem la misericòrdia de Déu que ens doni la pau del perdó i la guarició dels cors ferits pel pecat, per mitjà del sagrament de la reconciliació. Som pastors i mestres del poble del Senyor que necessitem fer camí amb l'Església i amb els altres germans, en l'obediència i la comunió, en la caritat i el servei mutu.

Crist és el gran sacerdot provat en el sofriment. Qui no vulgui morir a ell mateix i carregar la creu amb Jesús no pot ser deixeble seu, no pot ser ministre seu. Encomanem-nos els uns als altres a la intercessió de Maria, en l'advocació del seu Cor Immaculat, en aquest Seminari consagrat als Cors de Jesús i de Maria pel bisbe Joan Perelló. Maria és la qui com ningú sap el que és la misericòrdia divina i, també, com ningú coneix el cor del qui és gran sacerdot per sempre. Ella, que com a bona mare ens coneix i ens estima tal com som, sigui la nostra intercessora, a fi que en aquests moments de la nostra història, i en aquesta nostra diòcesi, siguem els sacerdots que el nostre poble necessita per a major glòria de Déu i bé de la seva Església. Amén.

---

### **CORPUS CHRISTI**

Catedral de Sant Pere de Vic, 18-6-2017

Sr. Degà i membres del Capítol,  
Germans preveres,  
Religiosos i religioses,  
Sr. Tinent d'Alcalde i Regidors de l'Ajuntament de la ciutat de Vic,  
Germans i germanes, tots fills estimats de Déu.

La festa de Corpus és plena de llum i d'alegria, de colors i de música. Corpus és la festa dels cristians, en la qual expressem la nostra alegria per la presència real de Crist en el sagrament de l'Eucaristia, sota les espècies del pa i del vi. Una alegria tal que desborda els nostres temples i surt als carrers i places dels nostres pobles i ciutats per fer professió pública de la nostra fe. De fet, la nostra ciutat de Vic compta amb una tradició multisecular relacionada amb Corpus. L'any vinent es compliran, si Déu vol, vuit-cents anys de la primera processó de Corpus a Vic, que fou l'any 1318. La fe en Crist és la mateixa ara que fa vuit-cents anys. La fe en la presència real de Crist en l'Eucaristia, malgrat els vents de secularisme i de relativisme, continua present en el poble cristià. D'aquest do de la fe en Crist ens n'hem d'alegrar i, del nostre cor, n'ha de brollar una incessant acció de gràcies al Senyor pel do de la fe; i, al mateix temps, maldar per enfortir més i més aquesta nostra fe i l'estima al sagrament admirable de l'Eucaristia. És clar que allunyar-se de la celebració de l'Eucaristia i, també, de l'adoració de Crist realment present en aquest sagrament, és allunyar-se del veritable Crist, mort i resuscitat, viu i present en l'Església i en el món. Igualment sabem quin és el preu de

perdre la fe autèntica: caure en l'esclavatge dels falsos ídols que sota l'aparença de bé porten a la deshumanització, a la divisió, a la manca de pau en el cor que mena a la insatisfacció i a la recerca sense rumb de més i més coses i experiències que l'únic que fan és eixamplar el buit en el més pregon del cor. Qui s'allunya de Crist, qui no reconeix i estima Crist, qui no adora Crist va per camins que allunyen de l'autèntica llibertat. Adorar Crist és camí de llibertat. Preguntem-nos ben sincerament, com a comunitat cristiana i com a societat en general: Què ens està passant? ¿Anem, de fet, per camins de més llibertat, de més pau? ¿L'amor en el si del matrimoni, de la família, és com el nostre cor sincerament desitja? Per què costa tant estimar per sempre? Per què hi ha por als compromisos per sempre? Per què, malgrat tenir tantes coses, no hi ha alegria autèntica en el cor i en el rostre de les persones? Per què hi ha tanta insatisfacció? Em colpeixen sempre aquestes paraules del Senyor per boca del profeta Jeremies: *El meu poble ha comès un doble mal: m'ha abandonat a mi, font d'aigua viva, i s'ha excavat cisternes esquerdades que no retenen l'aigua* (Jr 2,13).

Els cristians tenim un tresor extraordinari –sagrament admirable, ens diu la litúrgia d'avui–. En el sagrament de l'Eucaristia és realment present Crist donant-se per amor, lliurant-se per la salvació de la humanitat. Jesús se'ns dona amb tot el seu ésser. Ell es posa al nostre servei, no solament rentant-nos el peus com als deixebles, sinó donant-se a nosaltres, als seus deixebles de tots els segles, com a aliment de vida, com a beguda espiritual. És possible un servei més gran? Ell mateix s'ha fet aliment nostre, perquè en el camí de la vida no ens manquin les forces per a caminar vers la meta proposada, que no és pas altra que el trobament amb Déu mateix.

Corpus és la festa de Déu Amor. La festa de Déu Pare que lliura el seu Fill perquè nosaltres tinguem vida eterna. La festa de Déu Fill que es lliura a la mort per tal que siguem alliberats del poder del pecat i de la mort. La festa de Déu Esperit que, en el cor de Jesús, germà nostre i Fill de Déu, és la flama de l'amor que mai no s'apaga i fa possible l'ofrena plaent a Déu, ofrena d'amor encès al Pare i a tots els homes. És Déu amor a qui nosaltres adorem realment present en l'Eucaristia; amor que ens alimenta; amor que oferim als nostres germans.

La processó de Corpus té aquest únic sentit: manifestar que creiem en Crist, en el rostre del qual veiem l'amor misericordiós de Déu; i, al mateix temps, proclamar que ell és el Senyor i Rei de tot el món i de tots els cors. Crist vol regnar en el cor de tots els homes, perquè ell és la pau. Sortir en processó amb Crist realment present en l'E-

caristia és comprometre'ns a sortir cada dia de la nostra comoditat i les nostres pors i complexos per anunciar als nostres germans, amb la nostra paraula i la nostra vida, que Crist és l'amor que no mor mai.

Celebrar l'Eucaristia, alimentar-nos de l'Eucaristia, adorar l'Eucaristia, és anar a la font de la unitat i de la caritat. L'Eucaristia és l'escola de la caritat i de la solidaritat. El qui es nodreix de l'Eucaristia, reconeixent i adorant Crist, no pot romandre indiferent davant el seu germà que passa necessitat. Creure en Crist, Pa partit per a la vida del món, és nodrir-se de l'aliment més bo per a créixer més i més en la solidaritat, que em fa veure el germà i m'obre el cor a acollir-lo en les seves necessitats. El cor del creient en Crist no té fronteres ni de raça ni de llengua ni de religió.

El dia de Corpus és el dia de la Caritat. Avui, com cada any, Càritas truca a la porta de la nostra caritat perquè donem suport a tots els germans necessitats que prop de nosaltres, però també en països llunyans, necessiten la nostra solidaritat. Una vegada més vull fer present la crida clara a fi que tots nosaltres sentim Càritas com a realitat nostra. Tot cristià que participa de l'Eucaristia és Càritas. Diríem poc si diguéssim que Càritas és de l'Església. Hem d'entendre i viure que Càritas és l'Església que atén els més pobres i necessitats. Càritas brolla de la taula de l'Eucaristia. Càritas, amb la seva acció, fa present l'amor que brolla de l'Eucaristia, de Crist donant-se als homes. Aquest fet ens compromet a tots: als actors de Càritas i a tots i cada un dels qui formem la comunitat cristiana. Siguem, doncs, ben generosos en la col·lecta econòmica d'avui, Dia de Corpus, Dia de la Caritat. Que sigui més que un gest, que sigui la caritat que ens brolla del cor ple d'amor a Crist, realment present en l'Eucaristia, i als nostres germans necessitats, amb els quals som cridats a formar un sol cos.

Germans estimats, visquem en plenitud el do que rebem en l'Eucaristia. L'Eucaristia ens posa en comunió amb el Senyor. L'Eucaristia ens fa ser un sol cos en Jesucrist. Visquem, doncs, amb alegria i amb agraïment el que el Senyor fa entre nosaltres. Que se'ns noti ens els nostres cors i en els nostres ulls que reconeixem Crist i que formem, amb tots els nostres germans, el Cos de Crist. Que els lligams de fraternitat, de caritat, de solidaritat, de comunió, de pau es manifestin més i més entre nosaltres, de manera que els qui encara no coneixen Crist o l'han oblidat puguin reconèixer que ell és el nostre Déu i el nostre Senyor, que ell és el qui dóna la vida al món, que ell és l'ànima del món. A Crist li sigui donat en la seva Església i en tot el món tot honor i tota glòria pels segles dels segles. Amén.

# Altres textos



## CARTA DE CONVOCATÒRIA A LA JORNADA SACERDOTAL DE FI DE CURS

*Que n'és, de bo i agradable,  
viure tots junts els germans!  
(Salm 131)*

Vic, 16 de maig del 2017

Benvolgut germà en Crist:

Dedicar una jornada en la fi de curs per a trobar-nos els sacerdots i els diaques és un bon costum que entre tots hem d'anar mantenint per a enfortir els lligams de comunió fraternal entre nosaltres. Aquest any la *Jornada Sacerdotal de Fi de Curs* la celebrarem, si Déu vol, el dijous 8 de juny, al nostre Seminari Diocesà.

La jornada coincidirà amb la festa litúrgica de Jesucrist, gran Sacerdot per sempre. Ens és una necessitat vital posar en el centre de la nostra vida Crist que dona la vida per la salvació dels germans. L'únic espill en el qual ens hem d'emmirallar és Crist. En ell, i solament en ell, tenim el veritable testimoniatge d'amor fins a l'extrem. Tota rea-

litat d'amor i de donació que no tingui Jesús com a font i com a mesura no pot ésser or pur quiratat al gresol. La jornada sacerdotal és també una avinentesa, tot posant Crist en el centre, per a estrènyer els lligams de fraternitat i de comunió entre nosaltres.

Aquest any he convidat per a fer la conferència el bisbe de la diòcesi d'Asidonia-Jerez, Mons. José Mazuelos Pérez, que, a més dels estudis teològics i morals, va estudiar també medicina, perquè ens faci una conferència, en aquests moments de relativisme, també en l'ètica i la moral, sobre el tema: «*Déu creà l'home i la dona (Gn 1,27).*» Recordem que, dins el nostre Pla Diocesà de Pastoral, en aquest any estem en el tema «La bellesa de la família». Després de l'eucaristia podrem compartir l'àpat entorn de la taula de la nostra fraternitat i amistat.

L'horari que seguirem serà aquest:

- 11 h. Conferència
- 13 h. Eucaristia
- 14 h. Dinar

Sentiu-vos tots els sacerdots i els diaques de la diòcesi convidats a participar en aquesta jornada. La vostra presència serà expressió de caritat fraterna i de desig de fer camí amb els altres (σύνοδος) per tal de servir millor les comunitats cristianes que tenim encomanades.

Esperant la teva assistència, resto servidor teu en Crist Jesús,

+ Romà, Bisbe de Vic

## Glossa setmanal

---

### **AQUÍ EM TENIU: ENVIEU-M'HI**

[7 de maig del 2017]

En el llibre del profeta Isaïes trobem un diàleg entre Déu, que està com angoixat en la recerca d'una resposta al seu enviament, i el mateix profeta que respon: *Aquí em teniu: envieu-m'hi* (cf. 6,8). La Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions ens convida a posar-nos, als membres de l'Església, entre Déu i el jove, entre el qui crida i aquell que és cridat. Posar-nos, evidentment amb tot respecte, en quelcom tan sagrat com és la llibertat del mateix Déu, que crida a qui vol, i la llibertat de la persona en donar resposta a la crida.

De fet, ens podríem preguntar: serveix per a alguna cosa la pregària per les vocacions? La pregària per les vocacions, com tota pregària, no vol aconseguir de Déu quelcom que ell no vulgui. Pregar significa entrar en el cor de Déu, en la seva voluntat. Ja sabem que tota autèntica pregària és aquella que no diu res més que el que demanem en el parenostre: «Faci's la vostra voluntat, així a la terra com es fa en el cel.» I aquest és el sentit de la pregària per les vocacions: que la seva voluntat d'amor es manifesti entre nosaltres, que Déu no cessi de realitzar entre nosaltres la seva obra de gràcia i de vida, de bondat i de perdó, de guarició i alliberament. Les vocacions a la vida sacerdotal, diaconal, religiosa, consagrada, contemplativa, missionera, són presència d'amor misericordiós enmig del món. La fesomia d'un país com el nostre, amb la seva pèrdua progressiva de sacerdots i religiosos en els nostres pobles i ciutats, en els nostres col·legis i hospitals, en el nostres monestirs i parròquies, va canviant i produeix en molts el dolor per la desaparició d'una presència amb un cor enamorat del Senyor i del seu poble. La certesa del qui prega és que el Senyor no abandona mai el seu poble, i demana la seva misericòrdia abundosa.

Pregar per les vocacions també significa demanar a Déu, per als joves que són cridats, un cor generós, tant en escoltar i no fer el sord a la crida, com també per a donar la

resposta sense por, amb la confiança i la certesa que els camins del Senyor són de pau i de felicitat. I no podem oblidar que aquesta pregària per les vocacions ens exigeix un compromís no solament personal sinó també comunitari. Tant de bo que arreu de la diòcesi poguessin sorgir grups estables de pregària per les vocacions! Entre molts hem de fer una xarxa de pregària confiada i insistent, vivint en el nostre cor el drama de la crida i la resposta: *Sóc aquí: envieu-m'hi.*

---

### **CENT ANYS DE LES APARICIONS DE LA MARE DE DÉU A FÀTIMA**

[14 de maig del 2017]

El 13 de maig de l'any 1917, tres pastorets, Francesc, Jacinta i Llúcia, a Fàtima (Portugal), quan a Europa es vivia la tragèdia de la Primera Guerra Mundial, es van trobar amb una Senyora, vestida tota de blanc, més brillant que el sol, irradiant una llum claríssima que els va dir, després de dialogar amb ells: «Reseu el sant rosari cada dia per tal d'aconseguir la pau per al món i la fi de la guerra.» Tots els dies 13 dels mesos següents, excepte l'agost, que fou el dia 19 i en un altre lloc, i fins a l'octubre, la mateixa aparició i el missatge ben clar: «Pregueu, pregueu molt, i feu sacrificis pels pecadors.»

Les aparicions de la Mare de Déu en diferents llocs i temps són expressió de la maternitat espiritual de Maria envers els cristians i tota la humanitat. Si en els sants reconeixem la seva sol·licitud per nosaltres, en santa Maria, Mare de Déu i Mare de l'Església, no podem pas veure-hi menys. Donada la missió única de Maria com a Mare del Redemptor, es fa entenedora la seva intercessió i la seva intervenció enmig nostre. Tot el missatge de les aparicions de Fàtima, com reconeixia sor Llúcia, «no tenen cap altre objectiu que fer créixer en la fe, en l'esperança i en la caritat. Tota la resta que pugui haver-hi solament era per a portar a això.»

L'Església, per la veu i els gestos dels Sants Pares, ha expressat sempre estima i veneració a aquesta devoció mariana. Pius XII, en els vint-i-cinc anys de les aparicions, va fer la solemne consagració del món a l'Immaculat Cor de Maria. El beat Pau VI, en els cinquanta anys i a Fàtima, va renovar la consagració al Cor de Maria, Mare de l'Església, que havia fet en la darrera sessió del Concili Vaticà II. Sant Joan Pau II estava molt unit a Maria, encara més des de l'atemptat que va estar a punt de costar-li la vida el 13 de maig de 1981, però com ell va dir: «Ha estat la Mare de Déu la qui em va salvar la vida.»



De sant Joan Pau II són aquestes paraules que resumeixen el significat de les aparicions de la Mare de Déu a Fàtima: «El missatge de Fàtima és una crida a la conversió, advertència a la humanitat per tal que no faci el joc al “drac”... Amb la seva maternal sol·licitud, la Verge Santíssima va venir a Fàtima, per demanar als homes que “no ofenguessin més nostre Senyor Jesucrist, que ja està molt ofès.” Dolor de mare que l’empeny a parlar, ja que és en joc la sort dels seus fills.»

---

### **MARIA, SALUT DELS MALALTS**

[21 de maig del 2017]

En les lletanies del sant rosari invoquem Maria, la mare del Senyor, com a salut dels malats. Jesús és la salvació, la salut, de tota la humanitat; i Maria, la seva mare, és, doncs, salut dels malats. De fet, en els llocs marians sempre els malats tenen un protagonisme especial; solament hem de pensar en els santuaris com Lurdes o Fàtima, o els santuaris i ermites més propers a nosaltres, per a poder entendre aquest afirmació. Quantes mirades de fills confiats a la que és mare de tots en aquests llocs! Quantes llàgrimes de dolor i esperança, de joia i agraïment vessades davant la que és el consol dels afligits! I és que Maria, salut dels malats, com ens recorda el papa Francesc en el missatge per la Jornada Mundial del Malat d’aquest any, «és per a tots els éssers humans garant de la tendresa de l’amor de Déu i model de l’abandó a la seva voluntat».

Mai no podem dubtar de l’amor de Déu. La malaltia és un moment de prova. Ho és per al qui la sofreix, però també per als seus familiars i persones estimades. L’amor de Déu acompanya sempre, amb la seva tendresa, el qui viu la malaltia, llarga en el temps i intensa en la feblesa. En el més íntim del cor s’hi fa present amb la pau. Les mans i el cor, la mirada i la paraula dels qui són a prop dels malats són expressió de la tendresa de Déu. Les persones que en l’àmbit de la sanitat són a prop dels malats i ancians –familiars, metges i infermeres, voluntaris i consagrats– i ho fan amb la dedicació del qui sap que atén persones, amb la delicadesa i la tendresa, acompanyades de l’estima i el respecte, són, sense cap mena de dubte, instruments escollits del Senyor a favor dels seus germans.

En els evangelis veiem Maria ben atenta a les necessitats dels altres, tant en la visitació a la seva cosina Elisabet, com en les noces de Canà de Galilea. I, sobretot, la veiem com a dona ferma al peu de la creu acompanyant el seu Fill en l’agonia i en la mort. Per això

ella és salut dels malalts i consoladora dels afligits i model, al mateix temps, d'abandonament a la voluntat de Déu. En els moments de la feblesa necessitem alimentar la nostra fe amb la Paraula i els sagraments. La força de l'amor de Déu en els moments de malaltia ens és una necessitat vital per a no defallir en l'amor a Déu i als germans. Nosaltres som pobres i febles, però si ho abandonem tot a les mans de Maria, ella presenta la nostra feblesa amb la safata d'or de la seva caritat al qui és el seu Fill i Senyor nostre.

---

### **COMUNICAR LA VERITAT EN L'ERA DE LA «POSTVERITAT»**

[28 de maig del 2017]

La missió de l'Església rep el seu tret de sortida en l'encàrrec del Senyor: *Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la bona nova de l'Evangeli* (Mc 16,15). Tota l'Església rep aquesta missió. Missió única per a tots, sense cap distinció. Sacerdots i laics, religiosos i diaques, infants i joves, adults i ancians. Ningú no pot sentir la missió de portar l'Evangeli a tots els homes com una realitat aliena a ell.

Portar la Bona Nova significa portar la veritat de Déu. El qui porta aquest Evangeli no pot sentir-se mai com el qui posseeix la veritat. En la seva manera d'anunciar i de viure aquesta veritat s'ha de manifestar que és un servidor de la veritat; no pas el seu amo. Aquesta realitat de servidors de la veritat té en aquests moments de modernitat líquida, on impera el relativisme, tant en el camp de les idees com en el dels comportaments ètics i morals, la seva complexitat, acompanyada dels riscos propis de l'atmosfera que es respira.

Hi ha un concepte que en aquesta societat líquida, tant en el camp de l'opinió com el de la comunicació, va prenent cos; em refereixo al concepte de «postveritat». Si el pensament filosòfic defineix, amb tota raó, la veritat com l'adequació entre la realitat i el pensament de l'home, la postveritat es pot definir com l'adequació de l'intel·lecte a l'opinió majoritària o al que és socialment correcte, que es canviant, efímer i, per definició, independent de la realitat. I encara dins la definició de la postveritat hi entraria tota aquella informació i pensament que es pugui fer sense tenir relació amb la veritat, amb la sola finalitat d'aconseguir un objectiu, àdhuc bo, en alguns casos, però que sempre manifesta interessos personals o de grups de pressió o de domini.

La missió de l'anunci de l'Evangelí ens demana viure i comunicar la veritat. Tot el que no neix de la veritat i de l'amor no pot ésser mai anunci que porti a l'Evangelí. Això és vàlid en tota realitat eclesial d'anunci de l'Evangelí: en la catequesi, en la classe de religió, en la predicació, en l'ensenyament; però de manera encara més clara, per la influència, tant positiva com negativa, en els mitjans de comunicació social. La presència dels cristians en el món de la informació ha de tenir com a raó de ser la veritat i l'amor. Actuar, com s'imposa cada vegada més, en la postveritat, no és camí evangèlic ni fer realitat la missió de Crist de portar l'Evangelí a tots els homes.

---

### **ON HI HA L'ESPERIT DE DÉU HI HA LA LLIBERTAT (2CO 3,17)**

[4 de juny del 2017]

Llegim en el Concili Vaticà II que l'Església, com a poble messiànic que és, «té per condició la dignitat i la llibertat dels fills de Déu, en el cor dels quals l'Esperit Sant habita com en un temple» (LG, 9). El concepte de llibertat aplicat a l'Església i als seus membres, per a molts, no sembla gaire clar. Més aviat a l'inrevés. Hi ha com un pensament dominant que afirma que una persona per a poder viure en la llibertat ha de ser ben lluny de l'Església, de Crist, de Déu. Però no hi ha res més lluny de la veritat. La llibertat és el do que fa l'Esperit Sant en el cor del qui creu en Jesús i es deixa portar per ell. Si algú no ho veu prou clar, solament ha de tenir present el mateix Jesús i els sants que, al llarg de la història, han manifestat que on, de fet, porta la fe cristiana és a la radicalitat de l'amor, que és la llibertat suprema.

Si, com sabem per la nostra fe, Déu, en la santa Trinitat, és Amor, l'Esperit Sant és l'Amor de l'Amor. L'alè, la força, que ha estat vessat en els nostres cors per l'Esperit Sant que ens ha estat donat, és l'amor mateix de Déu (cf. Rm 5,5). Per això, la llibertat cristiana és la de l'amor. El cristià, com també ens recorda el Vaticà II, «té per llei el manament nou d'estimar com el mateix Crist ens ha estimat» (ibídem). El qui es deixa portar per l'Esperit Sant no pot fer res més que estimar. Aquest és el sentit de la vida cristiana com a «esclavatge». Sí, però un esclavatge d'amor, fruit de l'Esperit en el més íntim del nostre cor, i, per tant, llibertat suprema. I aquesta llibertat és expressió de la vida plena, de la vida autèntica. *Nosaltres sabem que hem passat de la mort a la vida; ho sabem perquè estimem els germans. Qui no estima continua mort* (1Jn 3,14). Per això sant Agustí va afirmar amb contundència: «Estima i fes el que vulguis.»

Ens ensenya sant Tomàs d'Aquino: «El qui evita el mal no perquè és un mal, sinó perquè és un precepte del Senyor, no és lliure. Al contrari, qui evita el mal, perquè és un mal, aquest és lliure. Justament ací és on actua l'Esperit Sant que perfecciona interiorment el nostre esperit, comunicant-li un dinamisme nou. S'absté de fer el mal per amor, com si la llei divina manés en ell. És lliure, no en el sentit que no està sotmès a la llei divina, sinó perquè el seu dinamisme interior el porta a fer el que prescriu la llei divina.»

---

### **DES DE LA MIRADA DE DÉU**

[11 de juny del 2017]

La festa de la Santíssima Trinitat ens convida a mirar, de manera agraïda i orant, els contemplatius, aquells homes i dones que, en la vida del claustre, viuen la seva vocació de contemplar el món des de la mirada de Déu. En la nostra diòcesi hi ha cinc monestirs de vida contemplativa femenina: dos a Vic, les carmelites descalces i les sacramentàries, dos a Manresa, les caputxines i les dominiques, i un a Igualada-Jorba, també carmelites descalces. Cada un d'aquests monestirs viu, des del seu carisma propi, l'amor al Senyor, la caritat mútua i la pregària intercessora a favor de tota la humanitat; de manera especial per l'evangelització, a fi que tota l'Església visqui la sortida missionera. La vida contemplativa no és mai una evasió del món, sinó un entrar en la mirada de Déu que sempre és d'amor a la humanitat, sense cap exclusió. En la mirada de Déu no hi ha res més que amor i acolliment. «La vida consagrada és una història d'amor apassionat pel Senyor i per la humanitat: en la vida contemplativa aquesta història es desplega, dia rere dia, per mitjà de l'apassionada recerca del rostre de Déu, en la relació íntima amb ell. Qui se submergeixi en el misteri de la contemplació veu amb ulls espirituals: això li permet de contemplar el món i les persones amb la mirada de Déu» (Francesc, *Vultum Dei quaerere*, 9.10).

No podem pas amagar el moment difícil que passa la vida contemplativa, sobretot per la manca de vocacions joves. Però hem de fer una mirada d'esperança. En els monestirs de la nostra diòcesi hi ha un nombre, no pas menyspreable, de quaranta-vuit monges; i la mitjana d'edat, cinquanta-set anys, és més baixa que no pas la de la vida religiosa activa o la dels preveres diocesans. Hem de lluitar sempre amb esperança, tant en la pregària com en l'estima, a favor de la vida contemplativa. La nova evangelització demana monestirs que, des del silenci i la pregària, siguin el fonament de l'aventura missionera de tota l'Església.

Fem nostres les paraules del Sant Pare: «Estimades germanes contemplatives, què seria de l'Església sense vosaltres i sense els qui viuen a les perifèries del que és humà i actuen en l'avantguarda de l'evangelització? L'Església té amb gran estima la vostra vida de lliurament total. L'Església compta amb la vostra pregària i amb la vostra ofrena per a portar la bona notícia de l'Evangelí als homes i dones del nostre temps. L'Església us necessita» (ibídem, 6).

---

### **SOM EL COS DE CRIST!**

[18 de juny del 2017]

L'any vinent es compliran set-cents anys de la primera processó de Corpus a la ciutat de Vic. Fou l'any 1318 quan per primera vegada pels carrers d'una ciutat de Catalunya es va portar solemnement el Santíssim Sagrament, fent expressió pública de la fe en la presència real de Crist sota les espècies sacramentals del pa i del vi. La raó d'aquesta expressió pública no rau en el desig de celebrar amb solemnitat, sinó que té la seva arrel en la consciència de la grandesa admirable del sagrament de l'Eucaristia. És tanta l'admiració que hi ha en el cor del creient, que no pot pas restar reclosa en els murs dels temples, sinó que demana sortir en expressió joiosa i festiva. El gran do de l'Eucaristia, Crist donant-se per amor, no és solament per als qui creiem en ell, sinó per a tots els homes.

Quan portem en processó Crist, realment present en el sagrament de l'Eucaristia, expressen també qui som nosaltres, els qui creiem en Jesús. Nosaltres som el Cos de Crist! Aquesta és la nostra identitat més pregona. Els qui hem estat batejats i hem rebut el do de l'Esperit Sant, ens alimentem del Cos de Crist per esdevenir, cada vegada més, el que ens alimenta. I així és: els qui ens alimentem de Crist som el seu Cos; els qui participem de la mateixa taula esdevenim, no sols una família o una comunitat, sinó que, encara més, esdevenim un sol cos, el Cos de Crist. Realment som un Cos, amb tot el que això significa. Certament que aquest és el do que hem rebut i que hem d'acollir. La crida a esdevenir més germans, més comunitat, més un cos, ha de ressonar sempre com una exigència que brolla del do rebut.

El qui reconeix Crist present en l'Eucaristia i s'alimenta d'ell, esdevenint el seu Cos, sent, al mateix temps, que tot germà és algú que em pertany, és part del mateix Cos. I,

si és algú que em pertany, comparteixo amb ell les seves alegries i els seus sofriments, les seves esperances i els seus neguits. L'adoració de Crist, el qui dona la vida pels seus amics, és inseparable de la caritat envers el germà necessitat. Per això la festa de Corpus és també el Dia de la Caritat. Hem de donar el nostre suport a Càritas amb la nostra aportació econòmica ben generosa. Siguem agraïts als qui fan present Càritas en els nostres pobles i ciutats. Càritas brolla de la taula de l'Eucaristia; la seva missió és la de fer present entre els més pobres i necessitats el do d'amor que hi ha en el cor dels qui som el Cos de Crist.

---

### **LA PATERNITAT I LA MATERNITAT EN EL SI DE LA FAMÍLIA (I)**

[25 de juny del 2017]

Els fills són fruit de l'amor del pare i de la mare en el seu lliurament d'amor. Aquesta és la meravella més gran de la creació. Déu crea l'home i la dona i els crida a ser fecunds i a omplir la terra. Els qui viuen el do de l'amor d'esposos amb generositat experimenten la sorpresa de la nova vida, del fill, el qual sempre és un do. Un pare jove em va expressar, amb poques paraules, aquesta meravella. Parlant dels seus fills em deia que és la realitat de la qual està més orgullós; però afegia a l'instant: «Encara que, sense cap mèrit meu.» Cada nadó és un do de Déu. Cada infant que neix en aquest món és una paraula d'esperança de Déu a la humanitat. L'amor de Déu continua present en cada persona que neix; ja que existeix perquè és estimada de Déu.

Des del primer instant de la seva concepció en el si matern, el fill ja és objecte d'amor. L'amor dels pares és expressió de l'amor de Déu creador envers la seva criatura. En expressió del sant pare Francesc: «Tots dos, home i dona, pare i mare, són cooperadors de l'amor de Déu Creador i en certa manera els seus intèrprets» (AL, 172). I l'amor demana voler el bé: estimar-lo des del primer instant com el que és, una persona única i irreplicable, amb una dignitat que prové de la seva mateixa condició de criatura de Déu.

Francesc, papa, ens és mestre en aquest punt tan important per a la nostra societat, tan necessitada d'amor autèntic: «Els infants, tan bon punt nascuts, comencen a rebre com a do, juntament amb el menjar i les atencions, la confirmació i les qualitats espirituals de l'amor. Els actes d'amor passen a través del do del nom personal, el llenguatge compartit, les intencions de les mirades, els il·luminacions dels somriures. Aprenen

així que la bellesa del vincle entre els éssers humans apuntat en la nostra ànima busca la nostra llibertat, accepta la diversitat de l'altre, el reconeix i el respecta com a interlocutor, i això és amor, que duu una guspira de l'amor de Déu» (ibídem). La paternitat i la maternitat són necessàries per a mostrar als fills el rostre patern i el rostre matern de Déu. La reciprocitat pròpia de la relació entre home i dona en el matrimoni aporta a l'educació dels fills la complementarietat de l'home i la dona. «Sí per alguna raó inevitable faltés un dels dos, és important buscar alguna manera de compensar-ho, per tal d'afavorir l'adequada maduració del fill» (ibídem).

## Activitats pastorals del senyor bisbe

---

### MARÇ DEL 2017

01. Celebració de les noces d'or de la professió religiosa de la germana Maria Dolors Bové a l'església de la Casa Mare de les Germanes Josefines de la Caritat a Vic.
02. Audiències.
04. Reunió amb el Tribunal Eclesiàstic.
05. Santa missa a la casa natal de sant Miquel dels Sants de Vic.  
Consell de Govern.  
Audiències.  
Confirmacions a la parròquia de la Soledat d'Igualada.
06. Confirmacions a la parròquia de Santa Eulàlia de Riuprimer.
07. Santa missa. Inauguració de la restauració de les pintures de Miquel Llacuna de la capella del Santíssim de l'església parroquial de Santa Maria de Copons.
08. Audiències.  
Desè aniversari de la consagració de la capella de Casa Torigas a Santa Maria d'Oló.
- 09 -11 Reunió CET.
12. Consell de Govern.  
Presideix la missa exequial de Mn. Manuel Mirasol a la parròquia de Sant Domènec de Vic.  
Confirmacions a la parròquia de la Sagrada Família d'Igualada.
13. Presideix la celebració de l'Eucaristia en la memòria de la Mare de Déu de Fàtima, en el santuari de la Mare de Déu de Montserrat en la trobada de les Hospitalitats de la Mare de Déu de Lurdes de les diòcesis catalanes.  
Confirmacions a la parròquia de Santa Maria de Camprodon.
14. Confirmacions a la parròquia la Santa Magdalena del Pont de Vilomara.
15. Audiències.  
Reunió amb el Tribunal Eclesiàstic.
16. Audiències.
17. Reunió amb els arxiprestos al Seminari de Vic i dinar.
18. Recés per a sacerdots i diaques a Pereres.  
Audiències.  
Adoració eucarística i pregària per les vocacions a la catedral de Vic.
19. Audiències.  
Reunió amb el Consell de Govern.  
Confirmacions a la parròquia de la Sagrada Família d'Igualada.
20. Presideix la celebració d'un matrimoni a la parròquia de Santa Maria de Cornet.  
Santa missa i inauguració i benedicció de rellotges del campanar



- de l'església parroquial de Sant Feliu de Codines.
21. Visita pastoral: missa estacional a l'església parroquial de Sant Miquel de Castelltallat i missa estacional a l'església parroquial de Sant Sadurní de Callús.
  22. Celebració de la festa de santa Joaquina de Vedruna al Mas Escorial de Vic i a la comunitat del col·legi del Sagrat Cor de Manresa. Presideix la missa exequial de Mn. Joan Ollé a la parròquia de Sant Ramon de Cabrianes.
  23. Audiències.
  - 25 - 28. Participa en la trobada d'enviament de famílies missioneres del Camí Neocatecumenal a Porto San Giorgio.
  29. Celebració de sant Felip Neri, patró de la Casa Sacerdotal.  
Audiències.
  30. Audiències.
  31. Reunió amb el Consell Diocesà per als Assumptes Econòmics.
- Vetlla de Pentecosta amb confirmacions a la catedral.
04. Confirmacions a la parròquia de Sant Fruitós de Castellterçol.  
Visita malalts.  
Pregària de vespres i trobada amb la comunitat del monestir de Germanes Clarisses Caputxines de Manresa.
  05. Celebració de la santa missa en la casa natal de sant Miquel dels Sants de Vic.  
Trobada dels tres bisbes al Montseny.
  06. Santa missa en el Bicentenari dels Maristes a la parròquia de Santa Maria d'Igualada.
  08. Jornada Sacerdotal de fi de curs al Seminari de Vic.
  09. Cloenda del curs al Seminari Interdiocesà de Barcelona.
  09. Reunió amb el Consell de Govern.
  10. Ple final de la Delegació de Catequesi, al santuari de la Mare de Déu de Joncadella.  
Santa missa presidida pel senyor bisbe i concelebrada pel consiliari de l'Adoració Nocturna. Exposició i processó del Santíssim en la Vetlla d'Espigues, a la parròquia de Sant Hipòlit de Voltregà.
  11. Santa missa a la catedral de Vic amb primeres comunions i baptismes.
  12. Reunió amb el Tribunal Eclesiàstic.  
Audiències.

---

## JUNY 2017

01. Audiències.  
Adoració eucarística i pregària per les vocacions a la catedral de Vic.
02. Audiències.  
Reunió amb el Consell de Govern.
03. Presideix l'Assemblea Diocesana de Càritas al Seminari de Vic.

13. Santa missa i trobada amb les Benetes a Sant Joan de las Abadesses, amb motiu dels mil anys de l'extinció de la comunitat de benedictines.
14. Reunió amb els arxiprestos al Seminari de Vic i dinar. Audiències.
15. Santa missa en el tridu de preparació per al Corpus i esmorzar amb les Sagramentàries de Vic. Reunió del Patronat del Monestir de Santa Maria de Ripoll. Audiències. Adoració eucarística i pregària per les vocacions a la catedral de Vic.
16. Audiències. Reunió amb el Col·legi de Consultors al Seminari de Vic. Reunió amb el Consell de Govern.
17. Reunió amb el Consell Diocesà per als Assumptes Econòmics. Confirmacions a la parròquia de Santa Maria de Moià.
18. Confirmacions a la parròquia de Santa Maria de la Gleva. Celebració de la santa missa i processó de Corpus a la catedral de Vic.
- 18-21. Pelegrinatge diocesà de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes.
22. Santa missa i benedicció d'una imatge de santa Teresa de Jesús Jornet a la parròquia de Santa Maria d'Igualada i visita a l'Asil del Sant Crist de les Germanetes dels Ancians Desemparats d'Igualada. Adoració eucarística i pregària per les vocacions a la catedral de Vic. Presentació de llibre: *Aplec de Matagalls*.
23. Presideix la celebració de la solemnitat del Sagrat Cor a la capella de la Casa Generalícia de les Serventes del Sagrat Cor de Vic. Audiències. Celebració eucarística en la festa del Sagrat Cor de Jesús a la catedral de Vic.
24. Recés al monestir de Carmelites Descalces de Vic. Confirmacions a la parròquia de Sant Vicenç i Sant Cristòfol de Castellbell i a la parròquia de Santa Maria d'Artés.
25. Confirmacions a la parròquia de Santa Maria de Viladordis. Visita a un sacerdot malalt.
26. Audiències. Trobada amb els preveres ruanesos, amb motiu dels aniversaris de la seva ordenació sacerdotal. Celebració eucarística a l'església parroquial de Sant Hilari Sacalm i dinar a la parròquia de Joanet.
- 26-29. Viatge a Roma amb motiu de la creació del cardenal Joan Josep Omella.
30. Trobada d'Escolans al Seminari de Vic. Reunió amb el Consell de Govern.

## Vicaria General

---

### **HOMÍLIA: ENTERRAMENT DE MN. ÀNGEL FRANQUESA I BURDÓ**

Església parroquial de Sant Andreu d'Oristà, 19-6-2017

*2Co 4,7-15; Sl 62; Jn 6, 51-58*

El 29 de juny de l'any 1954 el bisbe de Vic imposava les mans sobre el cap de Mn. Àngel Franquesa i Burdó i resava la pregària d'ordenació. Aquelles mans sobre el seu cap feien presents les mans de Déu Pare. Des de ben petit, a casa seva, no lluny d'aquí, en uns temps difícils plens d'odis i fins i tot de sang, havia conegut la bondat i l'amor de Déu Pare, un amor viu, actiu, provident en les coses de cada dia. Aquelles mans del bisbe sobre el seu cap que feien present la mà de Déu Pare l'enviaven a ser Crist als pobles on Déu volgués. Feia seves les paraules de l'Evangelí: *a mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare*. Enviat no a títol personal, sinó en el si de l'Església, que ha estimat com a esposa i com a mare. Una església ben concreta: la diòcesi de Vic, on es fa present l'Església universal. Ha procurat viure la comunió afectiva i efectiva amb el bisbe, sabent-se col·laborador seu, veient en ell la baula que donava al seu treball la comunió amb tota l'Església i amb l'església dels apòstols; comunió amb la resta de preveres del presbiteri diocesà, participant en tots els recessos, jornades de formació, reunions de treball pastoral, procurant teixir llaços d'amistat i de fraternitat; com tants altres mossens ha donat fins a l'últim alè de la seva vida a l'Església: com ells, el seu lliurament heroic, sovint amb el cos desgastat i cansat, és un exemple extraordinari per als preveres més joves; ha estat home de comunió en el Poble de Déu, a totes les parròquies que se li ha encomanat de servir, buscant allò que uneix, callant allò que podia ser motiu de divisió, interessant-se per tot allò que afecta la vida de cada persona, de cada família i del poble. Ha estimat allò de bo, de noble del nostre país; ha estimat el fang de la nostra terra, la seva cultura i les seves tradicions, i com el terrisser n'ha modelat peces ben boniques esdevenint impulsor de tot allò que podia unir les persones i acostar-les a Déu. Podríem resumir la seva missió sacerdotal dient que ha estat sembrador de pau i d'alegria; de la pau i l'alegria de Déu. Per això ha cridat l'atenció d'aquelles persones aparentment allunyades de Déu i de la seva Església, generant relacions de confiança i d'estima.

*Jo visc gràcies al Pare*, deia Jesús en l'evangeli. Certament: mossèn Àngel ha viscut de cara a Déu —*coram Deo*—; la filiació divina (saber-se fill de Déu) ha estat com el pal de paller, l'eix vertebrador de la seva existència cristiana i sacerdotal. No ha buscat càrrecs ni reconeixements, com si no tingués temps per a això; la seva ambició ha estat estimar i servir les persones. Com a sacerdot diocesà el seu gran zel ha estat ser un bon rector de poble. Uns mesos a Sant Hipòlit, un any a Igualada, set anys a l'Esquirol i cinquanta-quatre dels seus seixanta-tres anys de ministeri sacerdotal s'han desenvolupat al Lluçanès: a la parròquies de Sant Andreu d'Oristà, de Santa Maria de la Torra d'Oristà i més tard a Sant Feliu Sassera i a Sant Jaume d'Alboquers. Ha viscut entre vosaltres, compartint el dia a dia, com un més, fent seus els anhels de cada casa i del poble. Ha estimat el paisatge d'aquests pobles i d'aquesta comarca; per això ha contribuït a embellir-la tenint cura de les esglésies, capelles i ermites. Com ha gaudit treballant amb vosaltres per restaurar i mantenir els temples i les festes i aplecs que hi tenen lloc! Una tasca que es va iniciar amb la descoberta de la cripta d'aquest temple, amb el treball col·lectiu amb el jovent del poble per recuperar-la i restaurar-la.

*Jo sóc el pa viu baixat del cel*. Ell sabia que Jesús és el pa viu que tota persona necessita. La Bíblia comença amb la imatge d'un Déu terrisser. Agafa fang de la terra i dona alè de vida. És a dir, l'home no és un animaló més; no som un grapat de molècules fruit de l'atzar. No! La persona és un esperit encarnat. Tenim una dimensió material i alhora una dimensió espiritual, una ànima. I tant en la matèria com en l'esperit som imatge de Déu. Per això les coses materials, per bones que siguin, no omplen el cor. La feina de mossèn Àngel ha estat fer-nos adonar que cada un de nosaltres és un gerro de terrissa; però un gerro capaç de contenir Déu. És un gerro capaç d'estimar i de ser estimat. És un gerro que dia a dia es va modelant per les mans del terrisser. Déu és el terrisser i mossèn Àngel ha estat instrument d'aquest Déu. Amb la predicació de la Paraula de Déu i amb la celebració dels sagraments us ha repartit aquest pa que dona vida que és Jesús i que de mica en mica vol donar-nos a nosaltres la forma del seu amor. A molts us ha batejat, us ha preparat i ha donat la comunió, i us ha ensenyat a estimar i viure la missa on es fa present el Pa viu baixat del cel; us ha preparat per a rebre l'Esperit Sant en la confirmació; ha beneït el vostre amor, en el sagrament del matrimoni. I a quantes cases no ha vingut a acompanyar o a ungir un malalt! Quantes vegades us ha administrat el perdó de Déu que tot ho refà, la misericòrdia de Déu que cura les ferides del nostre cor! Com li deien els companys preveres, ha estat un àngel del Lluçanès.

Sovint li heu exposat les vostres alegries i il·lusions, o els vostres problemes i neguits; sempre us ha tornat un somriure ple de pau i d'alegria. Per què? Perquè havia agafat les vostres coses, els vostres problemes, els vostres desitjos i els havia presentat a Déu en la pregària. Durant més de cinquanta anys heu estat el seu tema de conversa amb Déu. Per això us diria: ara, en aquest moment, preguem per ell, perquè el Senyor el purifiqui a ell amb la misericòrdia que ha administrat als altres durant la seva vida mortal; però preguem amb ell: presenteu-li allò que porteu en el vostre cor, les persones de casa, expliqueu-li allò que us preocupa com heu fet mentre l'heu tingut entre vosaltres. Segur que amb el seu somriure ho portarà davant Déu Pare acompanyat com sempre de la Mare de Déu.

«El prevere és el cor de Crist a la terra», deia el rector d'Ars. Que en un poble hi manqui un prevere vol dir l'absència de Crist en una terra. Seguint el que m'ha indicat el senyor bisbe, m'atreveixo a demanar a mossèn Àngel una intenció de pregària ben urgent: que intercedeixi perquè a la nostra diòcesi i a tota l'Església no li manquin pastors segons la mesura del cor de Crist. Preguem tots ara per les vocacions al ministeri sacerdotal. Que molts joves descobreixin l'amor de Déu i diguin sí a l'aventura apassionant de ser portador de la pau i l'alegria de Déu. En un món ofegat pel materialisme urgeixen portadors de l'alegria de Déu.

Sant Pau se sentia un gerro de terrissa. Fràgil; però alhora portador de l'amor de Déu, que és l'únic capaç de donar l'esperança vertadera que el nostre cor necessita. Impressiona estar ara davant les seves despulles. El seu cos ens recorda la fragilitat del nostre cos. Ens diu que també som pols i pols ens tornarem. Entre l'altar i el poble el seu cos jacent fa seves les paraules de l'Escriptura i, com a resum de la seva vida, ens diu: *Em sento ple de fe i per això he parlat*. I amb sant Pau podem dir: *Nosaltres, doncs, que tenim el mateix Esperit de la fe, també ens sentim plens d'aquesta fe, i per això parlem, i sabem que aquell qui ressuscità Jesús, el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb Jesús i ens portarà a la seva presència juntament amb vosaltres. Perquè tot això és en bé vostre; així la gràcia de Déu, que es multiplica a mesura que s'estén a molta gent, farà que sigui desbordant l'acció de gràcies a la seva glòria*.

Que un dia puguem gaudir junts, amb Santa Maria, els sants i els àngels, de l'alegria de Déu.

# Vicaria judicial



## **NUL·LITAT DE MATRIMONI 1/2011: FOSSAS-CORBATERA**

Araceli Martínez González, Notària-actuària de la Vicaria Judicial de la Diòcesi de Vic

Dono fe i testimoni que per Sentència de 4 de maig de 2017, aquest Tribunal va declarar nul el matrimoni contret per MARIA LOURDES FOSSAS LLOHIS i MIQUEL CORBATERA HOMES, el 26 d'abril de 1989, al Santuari de Rocaprevera (Torelló). No havent estat apel·lada la Sentència en el termini de quinze dies, aquesta ha guanyat fermesa i s'ha fet executiva.

Segons consta en les actuacions de referencia, als quals em remeto.

Vic, a vint-i-dos de juny de 2017

EL VICARI JUDICIAL  
Francesc Chía Segura

LA NOTÀRIA  
Araceli Martínez Gonzalez



**NUL·LITAT DE MATRIMONI 5/2014: GUTIERREZ-RUIZ**

Araceli Martínez González, Notària-actuària de la Vicaria Judicial de la Diòcesi de Vic

Dono fe i testimoni que, per Sentència de catorze de febrer de 2017, aquest Tribunal de Primera Instància va declarar nul el matrimoni contret per GUTIERREZ i RUIZ el nou de maig de 1982, al Santuari de la Gleva (Les Masies de Voltregà). No havent estat apel·lada la Sentència en el termini de quinze dies, aquesta ha guanyat fermesa i s'ha fet executiva.

Segons consta en les actuacions de referència, a les quals em remeto.

Vic, a quinze de juny de 2017

EL VICARI JUDICIAL  
Francesc Chía Segura

LA NOTÀRIA  
Araceli Martínez Gonzalez



**EDICTE CAUSA: SANUY-MAS**

Ref. 2/2015

Vista la diligència notarial de tres de maig de 2017 on consta que ha estat cursada correctament, segons el cànon 1509 CIC, la petició d'exhort per tal que la part demandada, Sra. Elisabet MAS ROMA, pugui realitzar l'acte de Contestació a la Demanda al Tribunal Eclesiàstic de la Diòcesi de Puerto Escondida (Mèxic), on té el seu domicili; mitjançant el present Edicte, i per tal de no causar un major perjudici a la part actora en la causa de nul·litat matrimonial Sanuy - Mas (2/2015), es dóna un termini de 30 dies per tal que la part demandada es manifesti respecte a l'escrit de Demanda, i/o alguna altra persona s'interessi a realitzar alguna comunicació sobre la causa. Si en data de dos de juny de 2017 no consta en aquest Tribunal cap notícia respecte a la causa referenciada, es declararà la part demandada ABSENT DEL JUDICI, i es prosseguirà amb el procediment judicial de nul·litat canònica.

Vic, tres de maig de 2017

VICARI JUDICIAL



---

## Cancelleria i Secretaria General

---

### NOMENAMENTS

**P. Antoni Costa i Vall-Ilovera**, C.M.F., administrador parroquial de la parròquia de Sant Ramon de Cabrianes (9 de juny del 2017)

---

### NECROLOGI

#### Preveres diocesans

##### **Mn. Manuel Mirasol i Iñurrieta**

Va néixer a Barcelona el dia 13 d'agost de 1924 i va rebre l'orde del presbiterat el dia 22 de desembre de 1956. Exercí el seu ministeri de prevere com a vicari de Santa Maria d'Aiguafreda (1957), vicari de la parròquia de Sant Vicenç de Prats de Lluçanès (1958), vicari de Santa Maria de la Seu de Manresa (1959), ecònom de Susqueda i capellà del santuari de Santa Maria del Coll (1962), ecònom de la parròquia de Sant Julià de Vallfogona (1968), rector de Sant Marcel de Saderra i capellà de la colònia de Santa Maria de Borgonyà (1984), capellà de l'església de la Sagrada Família de la colònia Vilaseca (1996) i rector de la parròquia de Sant Vicenç de Torelló (1998). L'any 2003 es va jubilar canònicament i passà a residir a la Casa Sacerdotal de Vic. Va morir a Vic el dia 11 de maig del 2017, a noranta-dos anys d'edat i seixanta-un de ministeri de prevere. La missa exequial, presidida pel senyor bisbe, se celebrà el dia 12 de maig a l'església parroquial de Sant Domènec de Vic i fou concelebrada per una trentena de preveres.

##### **Mn. Joan Ollé i Güell**

Va néixer a Santa Maria d'Oló el dia 18 de març de 1938 i va rebre l'orde del presbiterat el dia 30 de març de 1963. Exercí el ministeri de prevere com a vicari de la parròquia de Santa Maria del Vilar (1963), vicari de la parròquia de Sant Pere de Torelló (1964), vicari de Santa Maria de Moià (1967), vicari de la parròquia de la Mare de Déu del

Carme de Manresa (1969) i com a regent de la parròquia de Sant Ramon de Cabrianes (1975), de la qual fou rector (1978) fins a l'actualitat. Era membre del Consell Presbiteral en representació dels preveres de l'arxiprestat del Bages-Nord, període 2014-2019. Va morir a Terrassa el dia 21 de maig del 2017, a setanta-nou anys d'edat i cinquanta-quatre de ministeri de prevere. La missa exequial es va celebrar el dia 22 de maig a l'església parroquial de Sant Ramon de Cabrianes, que va quedar petita davant la nombrosa assistència que hi va haver de familiars, amics i feligresos que ompliren, també, l'atri de l'església. Igualment, el presbiteri s'omplí de preveres per a concelebrar la missa, presidida pel senyor bisbe.

### **Mn. Josep Nogué i Casellas**

Va néixer a Santa Eulàlia de Riuprimer el dia 11 de juliol de 1927 i va rebre l'orde del presbiterat el dia 31 de maig de 1952. El 21 de juny de 1952 fou nomenat capellà de la Colònia Soldevila (de Balsareny, ara bisbat de Solsona). L'agost de 1957 es traslladà a Barcelona, on quedà adscrit a la parròquia dels Sants Just i Pastor. Dedicat a la docència, estava molt vinculat a la parròquia de Sant Ignasi de Loiola, d'on va ser vicari durant quinze anys. Va morir a Barcelona el dia 9 de juny del 2017, a vuitanta-nou anys d'edat i seixanta-cinc de ministeri de prevere. Ha donat el seu cos a la ciència i és per això que no se celebrarà la missa funeral fins al dia 14 de juliol, a les vuit del vespre, a la parròquia de Sant Ignasi de Loiola de Barcelona; serà presidida per Mn. Joan Torra, prevere del bisbat de Vic, i per Mn. Xavier Moretó, actual rector de la parròquia. Així mateix, el dia 23 de juliol, a les onze del matí, se celebrarà una missa pel seu etern repòs a la parròquia de la Divina Pastora de Vic, oficiada pel rector, Mn. Pere Oliva.

### **Mn. Àngel Franquesa i Burdó**

Va néixer a l'Estany el dia 22 de juny de 1927 i va rebre l'orde del presbiterat el 27 de juny de 1954. Exercí el seu ministeri de prevere com a vicari en les parròquies de Sant Hipòlit de Voltregà (1954) i de Santa Maria d'Igualada (1955). Va ser nomenat capellà de les Religioses Hospitalàries de la Santa Creu, a Santa Maria de Corcó, i ecònom de Sant Andreu de la Vola (1956). Fou ecònom de Sant Bartomeu Sessorgues (1959) i director de l'escola parroquial de Santa Maria de Corcó (1960). Va ser nomenat regent de Sant Andreu d'Oristà i de Santa Maria de la Torre d'Oristà (1963) i rector de Sant Feliu Sasserra (2006) i de Sant Jaume d'Alboquers (2007); càrrecs que exercí fins a l'actualitat. Fou membre de la Comissió Econòmica del Clergat (1985), arxiprest de l'arxiprestat del Lluçanès (1990), membre de la Junta de la Casa Sacerdotal de Vic (1993) i membre del Consell Presbiteral (període 2014-2019) com a representant de l'arxiprestat del

Lluçanès (2014). Va morir a Vic el dia 17 de juny del 2017, a vuitanta-nou anys d'edat i seixanta-tres de ministeri de prevere. La missa exequial se celebrà a l'església parroquial de Sant Andreu d'Oristà. Presidida per Mn. David Compte, vicari general, fou concelebrada per un nombrós grup de preveres. Familiars, amics i feligresos ompliren l'església de la parròquia d'on mossèn Àngel fou rector durant cinquanta-quatre anys.

### Religioses

**Gna. Remei Rubio García**, religiosa Josefina de la Caritat. Va néixer a Cornellà (Barcelona) el dia 7 de juliol de 1948 i va morir a Vic, a la Clínica de Sant Josep, el dia 11 de maig del 2017, a seixanta-nou anys d'edat i trenta-quatre de vida religiosa.

**Gna. Elvira Boixader i Ferrer**, religiosa Serventa del Sagrat Cor de Jesús. Va néixer a Berga el dia 12 de març de 1929 i va morir a Vic, a la residència Mare Pia, el dia 24 de maig del 2017, a vuitanta-set anys d'edat i seixanta-vuit de vida religiosa.

**Gna. Maria Montserrat Font i Muñoz**, religiosa Dominica de l'Anunciata. Va néixer a Montesquiú el dia 24 de juliol de 1921 i va morir a Vic, a la infermeria del Pare Coll, el dia 28 de juny del 2017, a noranta-cinc anys d'edat i setanta-dos de vida religiosa.

## Crònica diocesana

---

### JORNADA SACERDOTAL A L'ENTORN DE LA IDEOLOGIA DE GÈNERE

El dijous 8 de juny va tenir lloc al Seminari de Vic una jornada sacerdotal. Com és costum, a principis de juny el bisbe Romà convoca els preveres de la diòcesi per a passar junts el dia de Jesucrist Gran Sacerdot per sempre. Enguany coincidien la festa i el dia de la trobada, que s'obrí amb una conferència de Mons. José Mazuelos, bisbe d'Asidonia-Jerez.

La conferència responia al títol que suggereix el Gènesi: «Déu els creà home i dona». Presentà el contingut de la ideologia de gènere. Les ideologies no tenen rostre, però repercuteixen en la vida de moltes persones. Aquesta ideologia imperant és fruit d'una antropologia del desig. El neocapitalisme salvatge crea un home tancat en el materialisme i el benestar, mogut únicament pel desig. De fet, el marxisme ha estat adoptat pel neoliberalisme dominant. I darrere aquesta ideologia de gènere el que hi ha, no és una esquerra progressista, sinó una sèrie d'interessos econòmics. I quina proposta aportà el conferenciant? La família cristiana que va enamorar l'imperi romà. No tenim altra proposta que aquesta.

Després tingueren lloc una celebració eucarística i un dinar de germanor.



---

## 50è PELEGRINATGE A LURDES

Són cinquanta anys. Visitar cinquanta vegades la gruta de Lurdes de França. I fer-ho com a grup, com a Hospitalitat de Vic i Solsona. Enguany se n'ha celebrat aquest aniversari. L'ocasió ha aplegat 936 pelegrins disposats a viatjar a aquest santuari marià pirinenc i passar-hi cinc dies.

El dissabte 17 de juny sortien de Vic un bon nombre d'autocars amb aquest objectiu. Malalts, voluntaris i acompanyants, tothom disposat a viure uns dies ben especials. Acompanyats pel bisbe Romà de Vic i pel bisbe Xavier de Solsona, van celebrar la fe i gaudir d'una experiència de fraternitat a la vora del riu Gave.

Santa Bernadeta hi pasturava el ramat quan va sentir-se atreta, al bell mig del segle XIX, per la Senyora que volia invitar-la a la penitència, a la pregària i a beure de la Font de la vida, que és Jesús mateix.

El context espiritual marca tothom qui s'atansa a Lurdes. Siguin malalts o voluntaris. De fet, tots som malalts! D'indrets diferents, en moments concrets de la vida, amb vinculacions diverses amb les respectives parròquies; però l'atracció que exerceix la figura de Maria, el consol que es percep i la voluntat generosa d'esdevenir per a l'altre un agent de pau, acaba calant profundament en tothom.

Enguany les temperatures quasi tropicals d'aquest juny no han pas estat cap obstacle perquè els fidels visquessin a fons aquests dies de pelegrinatge, testimoniant així aquests cinquanta anys d'història compartida. La rialla franca i acollidora d'un ancià; la mirada d'agraïment d'un jove discapacitat; la conversa gestual amb qui s'expressa amb lentitud... Quants moments d'aquests poden servir-se en el record viu de molts pelegrins!

La missa internacional a la basilica subterrània, l'eucaristia a la Gruta, un viacrucis matiner i un dinar de germanor. Episodis ben diferents d'una mateixa trama argumental: celebrar la vida, agrair el do de l'amistat i sentir-se membre d'una gran família, on l'adjectiu *cristià* no és purament ornamental, sinó que determina una manera de ser i d'existir en aquest món.

Pere Oliva



---

**Santa Seu**

---

## Sant Pare

---

**«NO TINGUIS POR, QUE JO SÓC AMB TU» (IS 43,5)**

**COMUNICAR ESPERANÇA I CONFIANÇA EN ELS NOSTRES TEMPS**

**Missatge del sant pare Francesc**

**per a la 51a Jornada Mundial de les Comunicacions Socials**

**(Diumenge 28 de maig del 2017 – Solemnitat de l'Ascensió del Senyor)**

Gràcies al desenvolupament tecnològic, l'accés als mitjans de comunicació és tan a l'abast que hi ha moltíssims individus que tenen la possibilitat de compartir i difondre immediatament notícies. Aquestes notícies poden ser boniques o lletges, certes o falses. Els nostres pares en la fe ja parlaven de la ment humana com d'una pedra de molí que, moguda per l'aigua, no es pot aturar. Això no obstant, qui s'encarrega del molí pot decidir si moldre blat o jull. La ment de l'home està sempre en acció i no pot deixar de «moldre» el que rep, però som nosaltres els qui hem de decidir quin material li oferim (cf. Cassià el Romà).

Amb aquest missatge m'agradaria animar tots els qui, tant en l'àmbit professional com en el de les relacions personals, «passen pel molí» cada dia molta informació per oferir un pa tendre i bo a tots els qui s'alimenten dels fruits de la seva comunicació. Voldria exhortar tothom a una comunicació constructiva que, rebutjant els prejudicis contra els altres, fomenti una cultura del trobament que ajudi a mirar la realitat amb confiança autèntica.

Penso que és necessari trencar el cercle viciós de l'angoixa i frenar l'espiral de la por, fruit d'aquest costum de centrar-se en les «males notícies» (guerres, terrorisme, escàndols i qualsevol tipus de frustració en el futur de la humanitat). Certament, no es tracta d'afavorir una desinformació en què s'ignori el drama del sofriment, ni de caure en un optimisme ingenu que no es deixa afectar per l'escàndol del mal. Voldria, en canvi, que tots intentem superar aquest sentiment de disgust i de resignació que



sovint s'apodera de nosaltres, que ens llança a l'apatia, genera por i ens fa creure que el mal no es pot frenar. A més, en un sistema comunicatiu on regna la lògica segons la qual perquè una notícia sigui bona ha de causar un impacte, i on fàcilment es fa espectacle del drama del dolor i del misteri del mal, es pot caure en la temptació d'adormir la consciència pròpia o de caure en la desesperació.

Per tant, voldria contribuir a la recerca d'un estil comunicatiu obert i creatiu, que no doni tot el protagonisme al mal, sinó que intenti mostrar les possibles solucions, afavorint una actitud activa i responsable en les persones a les quals va dirigida la notícia. Convido tothom a oferir als homes i dones del nostre temps narracions marcades per la lògica de la «bona notícia».

### **La bona notícia**

La vida de l'home no és sols una crònica asèptica d'esdeveniments, sinó que és història, una història que espera ser narrada amb l'elecció d'una clau interpretativa que sàpiga seleccionar i recollir les dades més importants. La realitat, en ella mateixa, no té un significat unívoc. Tot depèn de la mirada amb què es percep, del «vidre» amb què hem decidit mirar-la: canviant les lents, també la realitat se'ns presenta diferent. Llavors, què hem de fer per a llegir la realitat amb les «lents» adequades?

Per als cristians, les lents que ens permeten desxifrar la realitat no poden ser altres que les de la bona notícia, partint de la «bona nova» per excel·lència: l'«Evangeli de Jesucrist, Fill de Déu» (Mc 1,1). Amb aquestes paraules comença l'evangelista Marc la seva narració, anunciant la «bona notícia» que es refereix a Jesús, però més que una informació sobre Jesús, es tracta de *la bona notícia que és Jesús mateix*. En efecte, llegint les pàgines de l'Evangeli es descobreix que el títol de l'obra correspon al contingut i, sobretot, que aquest contingut és la persona mateixa de Jesús.

Aquesta bona notícia, que és Jesús mateix, no és bona perquè estigui exempta de sofriment, sinó perquè contempla el sofriment des d'una perspectiva més àmplia, com a part integrant del seu amor pel Pare i per la humanitat. En Crist, Déu s'ha fet solidari amb qualsevol situació humana, revelant-nos que no estem sols, perquè tenim un Pare que mai no oblidarà els seus fills. «No tinguis por, que jo sóc amb tu» (Is 43,5): és la paraula consoladora d'un Déu que s'implica des de sempre en la història del seu poble. Amb aquesta promesa —«Sóc amb tu»— Déu assumeix, en el seu Fill estimat,

tota la nostra debilitat fins a morir com nosaltres. En ell també les tenebres i la mort es fan lloc de comunió amb la Llum i la Vida. Precisament aquí, al lloc on la vida experimenta l'amargor del fracàs, neix una esperança a l'abast de tothom. Es tracta d'una esperança que no defrauda —perquè l'amor de Déu ha estat vessat en els nostres cors (cf. Rm 5,5)— i que fa que la vida nova broti com la planta que creix de la llavor enterrada. Sota aquesta llum, cada nou drama que succeeix en la història del món es converteix també en l'escenari per a una possible bona notícia, des del moment en què l'amor aconsegueix trobar sempre el camí de la proximitat i suscita cors capaços de commoure, rostres capaços de no enfonsar-se, mans a punt per a construir.

### **La confiança en la llavor del Regne**

Per a iniciar els seus deixebles i la multitud en aquesta mentalitat evangèlica, i donar-los «les ulleres» adequades amb les quals acostar-se a la lògica de l'amor que mor i ressuscita, Jesús recorria a les paràboles, en què el Regne de Déu es compara, sovint, amb la llavor que desencadena la seva força vital just quan mor a terra (cf. Mc 4,1-34). Recórrer a imatges i metàfores per comunicar la potència humil del Regne no és una manera de restar-li importància i urgència, sinó una forma misericordiosa per a l'«espai» de llibertat per a qui l'escolta per a acollir-la i referir-la fins i tot a si mateix. A més, és el camí privilegiat per a expressar la dignitat immensa del misteri pasqual, deixant que siguin les imatges —més que els conceptes— les que comuniquin la bellesa paradoxal de la vida nova en Crist, on les hostilitats i la creu no impedeixen, sinó que compleixen la salvació de Déu, on la debilitat és més forta que qualsevol potència humana, on el fracàs pot ser el preludi del compliment més gran de totes les coses en l'amor. En efecte, així és com madura i s'aprofundeix l'esperança del Regne de Déu: «Com un home sembla la llavor a la terra: tant si dorm com si està despert, de nit i de dia, la llavor germina i creix» (Mc 4,26-27).

El Regne de Déu ja és entre nosaltres, com una llavor oculta a una mirada superficial el creixement de la qual té lloc en el silenci. Qui té els ulls nets per la gràcia de l'Esperit Sant el veu brollar i no deixa que el jull, que sempre hi és present, li robi l'alegria del Regne.

### **Els horitzons de l'Esperit**

L'esperança fonamentada sobre la bona notícia que és Jesús ens fa elevar la mirada i ens impulsa a contemplar-lo en el marc litúrgic de la festa de l'Ascensió. Encara que sembla que el Senyor s'allunya de nosaltres, en realitat s'eixamplen els horitzons de

l'esperança. En efecte, en Crist, que eleva la nostra humanitat fins al cel, cada home i cada dona pot tenir la plena llibertat d'«entrar al santuari gràcies a la sang de Jesús; ell ha inaugurat per a nosaltres un camí nou i viu, que passa a través de la cortina del lloc santíssim, és a dir, a través de la seva humanitat» (He 10,19-20). Per mitjà de «la força de l'Esperit Sant» podem ser «testimonis» i comunicadors d'una humanitat nova, redimida, «pels segles dels segles» (cf. He 1,7-8).

La confiança en la implantació del Regne de Déu i en la lògica de la Pasqua configura també la nostra manera de comunicar. Aquesta confiança ens fa capaços de treballar

—en les múltiples formes en què es duu a terme avui la comunicació— amb la convicció que és possible descobrir i il·luminar la bona notícia present en la realitat de cada història i en el rostre de cada persona.

Qui es deixa guiar amb fe per l'Esperit Sant és capaç de discernir en cada esdeveniment el que passa entre Déu i la humanitat, reconeixent com ell mateix, en l'escenari dramàtic d'aquest món, està teixint la trama d'una història de salvació. El fil amb què es teixeix aquesta història sagrada és l'esperança, i el seu teixidor no és altre que l'Esperit consolador. L'esperança és la més humil de les virtuts, perquè roman amagada en els plecs de la vida, però és similar al llevat que fa fermentar tota la massa. Nosaltres l'alimentem tornant a llegir la Bona Nova, aquest Evangeli que ha estat moltes vegades «reeditat» en les vides dels sants, homes i dones convertits en icones de l'amor de Déu. També avui l'Esperit sembla en nosaltres el desig del Regne, a través de molts «canals» vivents, a través de les persones que es deixen conduir per la Bona Nova enmig del drama de la història, i són com fars en la foscor d'aquest món, que il·luminen el camí i obren nous camins de confiança i esperança.

Francesc

*Vaticà, 24 de gener del 2017*



---

# Conferència Episcopal Espanyola

---

## Comissió episcopal de pastoral social

---

### **MISSATGE AMB MOTIU DE LA FESTA DE CORPUS CHRISTI**

(18 de juny del 2017)

«Cridats a ser comunitat»

En la festa de Corpus Christi els cristians adorem la presència real de Jesucrist mort i ressuscitat per la nostra salvació sota les espècies sacramentals del pa i del vi consagrats. En aquest dia acollim la invitació de Càritas a créixer com a comunitat de germans i a participar en l'Eucaristia, sagrament de comunió amb Déu i amb el nostre proïsme. D'aquesta manera, els qui mengem d'un mateix pa no solament som convidats a formar un sol cos, sinó a créixer en l'espiritualitat de comunió que doni sentit i animi el nostre compromís social a favor dels qui pateixen.

Visquem en comunió

Amb el lema «Cridats a ser comunitat», Càritas ens convida en la seva campanya institucional a posar el focus d'atenció en la dimensió comunitària del nostre ser, com a eix fonamental del nostre fer al servei del Regne de Déu i del projecte de transformació social en el qual estem compromesos en l'exercici de la caritat.

El redescobriment del nostre ser comunitari és el punt de partença per a superar els nostres interessos individuals, els comportaments autoreferencials i col·laborar amb el Senyor en la construcció d'un món en què l'experiència de l'amor de Déu ens permeti de viure la comunió i construir una societat més justa i fraterna.

La comunitat, ens recorda Càritas,<sup>1</sup> és l'àmbit on podem acompanyar i ser acompanyats, on podem generar presència, proximitat i un estil de vida on qui pateix trobi consol, qui té set descobreixi fonts per a saciar-se i qui se sent exclòs experimenti

---

<sup>1</sup> Cf. Càritas Espanyola, *Fonamentació de la Campanya Institucional 2014-2017*, 11

acolliment i afecte. En la comunitat podem respondre al mandat de Jesús, que ens va manar de donar menjar a qui té fam (Mc 6,37) i podem implicar-nos en el desenvolupament integral dels pobres, buscant els mitjans adequats per a solucionar les causes estructurals de la pobresa.<sup>2</sup>

Només així podrem trobar sortides a la nostra realitat social, més centrada en la recerca d'interessos egoistes, en l'agressivitat ideològica i en la permanent desqualificació de l'altre que en el descobriment del que ens uneix i ens enriqueix malgrat les legítimes diferències.<sup>3</sup>

Conreem l'espiritualitat de comunió

Ara bé, si volem ser àmbit de comunió i constructors de comunitat, necessitem conrear una veritable espiritualitat de comunió a l'estil d'aquells primers cristians que vivien units i ho tenien tot en comú, perquè eren assidus a l'ensenyament dels apòstols i a la fracció del pa.<sup>4</sup>

Sant Joan Pau II ens descrivia amb gran profunditat les característiques d'aquesta espiritualitat de comunió, en començar el present mil·lenni:

«Espiritualitat de comunió significa abans que res una mirada del cor vers el misteri de la Trinitat que habita en nosaltres, la llum del qual ha de ser reconeguda també en el rostre dels germans que són al costat nostre.»

«Espiritualitat de comunió significa, a més, capacitat de sentir el germà de fe en la unitat profunda del Cos místic i, per tant, com “un que em pertany”, per a saber compartir les seves alegries i els seus patiments, per a intuir els seus desitjos i atendre les seves necessitats, per a oferir-li una veritable i profunda amistat.»

«Espiritualitat de comunió és també capacitat de veure abans que res tot el que hi ha de positiu en l'altre, per a acollir-lo i valorar-lo com a regal de Déu: un “do per a mi”. A més de ser un do per al germà que l'ha rebut directament.»<sup>5</sup>

---

<sup>2</sup> Cf. *Evangelii gaudium*, núms. 188-192.

<sup>3</sup> Cf. Encíclica *Sollicitudo rei socialis*, núm. 26.

<sup>4</sup> Cf. Ac. 2,44-47; 4,32-35.

<sup>5</sup> Carta apostòlica *Novo millennio ineunte*, núm. 43.

Promoguem canals per a viure la comunió amb els qui pateixen

A la llum d'aquest text i amb la mirada posada en la nostra realitat eclesial i social, volem assenyalar algunes de les implicacions que demana de tots nosaltres una veritable espiritualitat de comunió amb els qui pateixen:

### 1. *Comunió i dignitat humana*

L'espiritualitat de comunió ens exigeix descobrir la nostra identitat i la nostra dignitat personal. Aquesta dignitat no se sustenta en factors econòmics, en raons ètniques, en quotes de poder ni en fluctuants acords humans. El seu fonament radica en el misteri de la Trinitat que ens habita i ens constitueix com a imatge seva. Som éssers nascuts de la comunió i fets per a la comunió. Quan això falla, i aquest és un dels buits de la cultura actual, la qüestió social es converteix en una qüestió antropològica<sup>6</sup> i el problema més gran no està només en la pobresa, sinó en la pèrdua de la dignitat humana que s'amaga rere la pobresa i que afecta els qui la pateixen i els qui la generen.

### 2. *Comunió i cura de la casa de tots*

L'espiritualitat de comunió ens sensibilitza sobre la importància de sentir-nos solidaris amb la realitat global del nostre món, sabent que la cura de la nostra vida, de les relacions amb la natura i de la casa de tots és inseparable de la justícia, la fraternitat i la fidelitat als altres.<sup>7</sup> En conseqüència, ens empeny a tenir un cor obert i universal per a acollir tothom –especialment els exclosos, els descartats, els migrants, els refugiats– i per a integrar-los a la nostra comunitat fent-los-en partícips amb tots els seus drets i amb totes les seves potencialitats.

### 3. *Comunió i desenvolupament humà integral*

L'espiritualitat de comunió ens porta a viure el servei de la caritat com un servei al desenvolupament humà integral. No estem en el món només per donar pa o per promoure un simple desenvolupament econòmic. Com Jesús en el desert, hem de tenir sempre present que «l'home no viu sols de pa» (cf. Mt 4,4). A més de pa, necessitem «Paraula», relació, comunicació, comunió i sentit. Necessitem Déu i ens necessitem els uns als altres. Per això, diem que estem al servei del desenvolupament humà integral, per a «promoure tots els homes i tot l'home», com va formular el beat Pau VI (PP, 14). Necessitem un desenvolupament que integri tots els pobles de la terra, que integri la

---

<sup>6</sup> Cf. Encíclica *Caritas in veritate*, núm. 75.

<sup>7</sup> Cf. Francesc, Encíclica *Laudato si'*, núm. 70.



dimensió individual i comunitària, la dimensió corporal i espiritual de l'ésser humà, sense absolutitzar l'individu ni massificar-lo, sense reduir el desenvolupament al creixement econòmic i sense excloure Déu de la vida de l'home.<sup>8</sup>

#### 4. *Comunió i compromís transformador*

La comunió amb els qui pateixen a causa de la marginació i l'exclusió ens mou a reaccionar davant les injustícies sabent que no n'hi ha prou amb atendre les víctimes. Cal incidir en el canvi de les regles de joc del sistema econòmic-social.

Com diu el papa Francesc, «no n'hi ha prou amb imitar el bon samarità [...]; cal actuar abans que l'home es trobi amb els lladres, combatent les estructures de pecat que produeixen lladres i víctimes».<sup>9</sup> I per això no n'hi ha prou amb transformar les estructures. Necessitem deixar-nos afectar pels pobres i des d'ells transformar també els nostres criteris i actituds, la nostra manera de pensar i de viure.<sup>10</sup>

#### 5. *Comunió i economia solidària*

Ens preocupa la societat centrada en el déu diner i sentim la necessitat de continuar obrint camins a una altra economia al servei de la persona que promogui alhora la inclusió social dels pobres i la consolidació d'un treball decent com a expressió de la dignitat essencial de tot home o dona.<sup>11</sup> Les nostres Càritas tenen ja un recorregut fecund en aquest camp. Amb elles, «creiem que és un moment propici per a revisar aquest camí i deixar-nos confrontar i il·luminar per la fe i la doctrina social de l'Església de manera que, en la mesura de les nostres possibilitats, responguem a l'economia que mata promovent-ne una altra que dóna vida».<sup>12</sup> Com hem manifestat en altres ocasions, «la reducció de les desigualtats [...] no pot deixar-se en mans de les forces cegues del mercat. És necessari donar pas a una economia de comunió, a experiències d'economia social que afavoreixin l'accés als béns i a un repartiment més just dels recursos».<sup>13</sup>

---

<sup>8</sup> Cf. Discurs de Francesc al Congrés sobre Perspectives per al Desenvolupament Humà Integral, amb motiu del 50 aniversari de l'encíclica *Populorum progressio*, 4 d'abril de 2017.

<sup>9</sup> Discurs de Francesc als participants en la reunió d'Economia de Comunió, 4 de febrer del 2017.

<sup>10</sup> Cf. Missatge de Francesc per a la Quaresma 2017: *La Paraula és un do, l'altre és un do*.

<sup>11</sup> Cf. Benet XVI, encíclica *Caritas in veritate*, 63.

<sup>12</sup> Convocatòria a les XVII Jornades de Teologia sobre la Caritat, *Obrint camins a una economia més solidària i inclusiva*, Santiago de Compostel·la, 2017.

<sup>13</sup> *L'Església, servidora dels pobres*, núm. 53.

### 6. Comunió i espiritualitat d'ulls oberts

Finalment, la comunió amb l'Esperit que va moure Jesús a fer de la seva vida una vida per als altres i una bona notícia per als pobres. Avui hem de ser conscients que no tota espiritualitat serveix per al compromís caritatiu i social. Ho ha dit el papa Francesc: «No serveixen ni les propostes místiques sense un fort compromís social i missioner, ni els discursos i praxis socials o pastorals sense una espiritualitat que transformi el cor».<sup>14</sup> Ho hem repetit nosaltres en *L'Església, servidora dels pobres* (núms. 37-38). La nostra mística ha de ser una mística d'ulls oberts a Déu i als germans, no una mística sense nom i sense rostre, com algunes que estan de moda.<sup>15</sup> Una mística cercadora de rostres, a l'estil de Jesús, que s'avança a veure el rostre dels oprimits, surt a l'encontre dels qui pateixen i és bona notícia per als pobres (cf. Lc 4,16-19).

### Conclusió

Des d'aquest horitzó de possibilitats que ens ofereix l'espiritualitat de comunió, ens apropem avui al sagrament de l'Eucaristia:

- Ell és la font de la nostra comunió amb Crist i amb els germans.
- En ell ens acollim i valorem com a membres d'un mateix cos.
- Amb ell podem fer de la nostra vida una vida lliurada als altres.<sup>16</sup>
- Per ell l'Esperit del crucificat ressuscitat es fa viu entre nosaltres.

Que l'Eucaristia, cos lliurat i sang vessada de Jesús per a la vida del món, ens ajudi cada dia a descobrir que apropar-nos a la mateixa taula per menjar el pa eucarístic ens obliga a compartir el projecte de Déu d'assolir una vida digna i un desenvolupament humà integral per a tothom.

Madrid, 15 de maig del 2017

Comissió Episcopal de Pastoral Social  
Conferència Episcopal Espanyola

---

<sup>14</sup> *Evangelii gaudium*, núm. 262.

<sup>15</sup> Ens referim a algunes místiques de tradicions orientals desencarnades i altres de to psicologicista i de New Age.

<sup>16</sup> Cf. Rm 12,5; 1Co 10,17; Ef 5,25-27; Concili Vaticà II, *Lumen Gentium*, núm. 7. Benet XVI, exhortació apostòlica postsinodal *Sacramentum caritatis*, núms. 88-89.

---

# Conferència Episcopal Tarraconese

---

## Gabinet d'informació de l'església a Catalunya

---

### **REUNIÓ 222 DE LA CET**

Comunicat de la reunió número 222 de la Conferència Episcopal Tarraconense

Els dies 10 i 11 de maig del 2017 ha tingut lloc la reunió número 222 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) al santuari de la Mare de Déu de Loreto, a Tarragona. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol i hi han assistit tots els seus membres.

GIEC, 16 maig 17

1. Els bisbes han rebut el Sr. Dani Font i Mn. Josep Maria Riba, que els han presentat la memòria anual de les activitats dutes a terme per Catalonia Sacra i el balanç econòmic del 2016. També els han presentat les activitats que s'estan realitzant durant l'any 2017 i el corresponent pressupost, que els bisbes han aprovat, pel que fa a la difusió del patrimoni sacre de les diòcesis de la CET.

2. Mn. Joan Maria Amich i Mn. Enric Termes, director i administrador del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC), respectivament, han presentat als bisbes el balanç econòmic d'aquest Secretariat i els han informat de les diverses activitats projectades de cara a l'edició de subsidis catequètics i a la formació dels catequistes, com ara les *XVI Jornades Interdiocesanes de Responsables de Catequesi* que se celebraran a Barcelona els pròxims dies 6 i 7 de juliol.

3. Els bisbes també han atès la visita de Mn. Josep Taberner, el P. Josep Maria Rierola, escolapi, i la Sra. Maria Gibert, que els han informat de la celebració del 29è Col·loqui Europeu de Parròquies, que enguany tindrà lloc a la ciutat de Barcelona els dies 9-14 de juliol. El Col·loqui aplega cristians de diversos països d'Europa que centren la seva reflexió i acció pastoral i evangelitzadora en les parròquies. Cada dos anys i en un país d'Europa diferent, es troben i comparteixen les seves experiències sobre qüestions

d'Església i de societat, partint del seu compromís cristià missioner.

4. Així mateix, han escoltat el director de la càtedra de Teologia Pastoral Arquebisbe Josep Pont i Gol, integrada a la Facultat de Teologia de Catalunya, Dr. Daniel Palau, prevere del bisbat de Sant Feliu de Llobregat, que els ha presentat els objectius i els projectes que té previst portar a terme aquesta càtedra, creada recentment, així com també la constitució del seu Consell Assessor, que inclou preveres, laics i religiosos de les deu diòcesis amb seu a Catalunya. Aquesta càtedra reprèn el treball del Centre d'Estudis Pastoral de Catalunya i donarà continuïtat a la revista que aquest editava, *Quaderns de Pastoral*. Els bisbes han agraït al Dr. Palau l'acceptació d'aquesta responsabilitat acadèmica i l'han encoratjat en aquest servei que seguirà atent als nous temps per a l'Església i la societat.

5. Mons. Francesc Pardo, responsable de l'acompanyament del Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ), ha informat dels treballs de preparació de l'Aplec de l'Esperit 2018, que se celebrarà a Tortosa en la Pentecosta de l'any vinent, que els delegats diocesans de Joventut ja han començat a posar en marxa.

6. Els bisbes han tractat també diverses qüestions relatives a la litúrgia, els mitjans de comunicació, la formació dels seminaristes i dels preveres joves, i també han dedicat



una llarga reflexió sobre el moment present del nostre país, fruit de la qual fan pública la nota que s'adjunta a la fi d'aquest comunicat.

7. A proposta de Mons. Pardo, han nomenat president del Moviment Infantil i Juvenil d'Acció Catòlica (MIJAC) el Sr. Francisco Javier Palmer Padilla, i consiliari Mn. Jordi Espí Vives, prevere de l'arquebisbat de Barcelona, per a un període de dos anys.

8. En el decurs de la reunió els bisbes han lliurat a Mn. Aureli Ortín i Maynou, diaca de l'arquebisbat de Barcelona i vice-secretari de la CET durant vint-i-tres anys, l'alta distinció pontifícia de la Creu *Pro Ecclesia et Pontifice*, que li ha estat atorgada pel sant pare Francesc. Aquesta condecoració, instituïda pel papa Lleó XIII en 1888, suposa un gran reconeixement a la tasca de clergues i laics a favor de l'Església catòlica. El Sant Pare, acollint la petició dels bisbes de la Tarraconense, ha volgut palesar amb aquest reconeixement públic el valor que té dedicar llargs anys de la pròpia vida al servei de l'Església i del testimoniatge de la fe i l'amor enmig del món.

9. Al final de la reunió, els bisbes han acollit la visita de l'arquebisbe de Puebla de los Ángeles (Mèxic), Mons. Víctor Valentín Sánchez Espinosa, antic secretari general del Consell Episcopal Llatinoamericà (CELAM), un dels artífexs de la renovació litúrgica a Mèxic i a Llatinoamèrica, que el dia 10 de maig acabava de rebre el reconeixement del III Memorial Pere Tena, atorgat pel Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona (CPL), en un acte celebrat a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona.

### **Nota dels bisbes de Catalunya**

*«Ser pastors significa caminar davant, enmig i darrere el ramat»  
(papa Francesc)*

Els bisbes de Catalunya, en el moment que està vivint el nostre país i en els plantejaments de futur que s'estan debatent, amb respecte per les diverses sensibilitats que es van expressant, demanem que es fomenti i promogui la cultura del diàleg. «Hi ha una paraula —diu el papa Francesc— que mai no ens hem de cansar de repetir i sobretot de donar-ne testimoni: diàleg.» Pensem que és un moment important perquè els governants i els agents socials facin gestos valents i generosos en favor del diàleg i la concòrdia.

Com a bisbes sempre estarem compromesos a cercar la comunió i el respecte mutu, i creiem que és el que podem demanar a tothom. Ens sentim hereus de la llarga tradició dels nostres predecessors, que els portà a afirmar la realitat nacional de Catalunya, i alhora ens sentim urgits a reclamar de tots els ciutadans l'esperit de pacte i d'entesa que conforma el nostre tarannà més característic.

Volem recordar un cop més que «defensem la legitimitat moral de totes les opcions polítiques que es basin en el respecte de la dignitat inalienable de les persones i dels pobles, i que recerquin amb paciència la pau i la justícia. I encoratgem el camí del diàleg i l'entesa entre totes les parts interessades a fi d'assolir solucions justes i estables, que fomentin la solidaritat i la fraternitat. El futur de la societat catalana està íntimament vinculat a la seva capacitat per a integrar la diversitat que la configura» (*Al servei del nostre poble*, 2011, núm. 5). Per això creiem humilment que convé que siguin escoltades les legítimes aspiracions del poble català, per tal que sigui estimada i valorada la seva singularitat nacional, especialment la seva llengua pròpia i la seva cultura, i que es promogui realment tot allò que porta un creixement i un progrés al conjunt de la societat, sobretot en el camp de la sanitat, l'ensenyament, els serveis socials i les infraestructures.

El veritable progrés dels pobles exigeix també l'erradicació de la corrupció. És absolutament prioritari i just que en tots els àmbits públics del conjunt de l'Estat es combati la corrupció, que tant de mal fa a la societat. Ens dol i ens avergonyeix que la corrupció s'hagi pogut convertir en quelcom natural –com afirma el papa Francesc– fins al punt d'arribar a constituir una pràctica habitual en les transaccions comercials i financeres, en els contractes públics o en moltes negociacions que impliquen agents de les administracions públiques. Cal un esforç decidit per canviar aquesta manera d'actuar.

Tal com es diu en el document *Església, servidora dels pobres* (2015, núm. 11), «és necessari que es produeixi una veritable regeneració moral a nivell personal i social i, com a conseqüència, una major estima pel bé comú, que sigui veritable recolzament per a la solidaritat amb els més pobres i afavoreixi l'autèntica cohesió social. Aquesta regeneració neix de les virtuts morals i socials, s'enforteix amb la fe en Déu i la visió transcendent de l'existència, i condueix a un irrenunciable compromís social per amor al proïsme».

Finalment, demanem als catòlics de totes les opcions polítiques que siguin instruments de pau i concòrdia enmig de la societat catalana, i no deixin de pregar el bon Déu per «una pau cristiana i perpètua» del nostre poble.

Tarragona, 11 de maig del 2017

---

**MN. SERGI GORDO I RODRÍGUEZ I MN. ANTONI VADELL I FERRER, NOUS BISBES AUXILIARIS DE BARCELONA**

Aquest migdia, l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella i Omella, ha presentat els dos nous bisbes auxiliars de l'arxidiòcesi de Barcelona, **Mn. Sergi Gordo i Rodríguez** i **Mn. Antoni Vadell i Ferrer**, nomenats avui pel sant pare Francesc.

**Mn. Sergi Gordo Rodríguez** nasqué a Barcelona el 23 de març de 1967. Va iniciar els estudis al Seminari Menor i els continuà al Seminari Conciliar de Barcelona. També cursà la llicenciatura i els cursos de doctorat en Filosofia a la Facultat de Filosofia de Catalunya, de la qual actualment és professor, i a Munic.





Fou ordenat prevere a la parròquia de Santa Maria de Vilafranca del Penedès en 1992. Com a diaca primer i després com a prevere ha treballat en les activitats pastorals de les parròquies de Santa Maria i de la Santíssima Trinitat, de Vilafranca del Penedès. Va formar part de l'equip de formadors del Seminari Menor de Barcelona. Des del 16 de setembre del 2004 exerceix el càrrec de canceller i secretari general de l'arquebisbat de Barcelona. És canonge de la catedral barcelonina i és consiliari diocesà del Moviment de Professionals Catòlics de Barcelona.

**Mn. Antoni Vadell Ferrer** és un prevere del bisbat de Mallorca nascut a Lluçmajor el 17 de maig de 1972. És llicenciat en Teologia, especialitat en catequètica i pastoral juvenil, per la Universitat Pontifícia Salesiana de Roma. Va ser ordenat sacerdot el 31 de maig de 1998. Ha estat delegat de Catequesi del bisbat de Mallorca i membre del Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Balears, on ha treballat en l'elaboració de materials catequètics per a infants i joves. Ha estat rector del Seminari Menor i formador del Seminari Major. Actualment és vicari episcopal per a l'Evangelització de la diòcesi de Mallorca i coordina, juntament amb un equip, un nou projecte pastoral a les parròquies d'Inca i alguns pobles del voltant.

Ha estat professor de religió i coordinador de pastoral d'alguns centres educatius diocesans de Mallorca i és professor del Centre d'Estudis Teològics i de l'Institut d'Estudis Religiosos de la diòcesi de Mallorca.

La **Conferència Episcopal Tarraconense** felicita fraternalment els nous bisbes auxiliars electes, així com també expressa l'enhorabona a tots els fidels de l'Església de Barcelona, i encomana al Senyor el seu futur ministeri episcopal.

Barcelona, 19 de juny del 2017

---

### **MONS. JOAN JOSEP OMELLA, NOU CARDENAL**

Els dies 28 i 29 de juny el papa Francesc va presidir a Roma el Consistori de creació de cinc nous cardenals, entre ells l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella, així com la missa de la solemnitat dels apòstols Pere i Pau.

Va assistir als actes l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, amb la quasi totalitat dels bisbes de Catalunya i el cardenal Lluís Martínez Sistach, molts arquebisbes i bisbes d'Espanya encapçalats pel president de la Conferència Episcopal Espanyola, cardenal Ricardo Blázquez, i entre les autoritats civils la vice-presidenta del Govern de l'Estat, Soraya Sáenz de Santamaría, i el president de la Generalitat de Catalunya, Carles Puigdemont, així com la ministra de Sanitat, Dolors Montserrat, i la consellera de Governació, Meritxell Borràs.

Els principals actes foren el Consistori a Sant Pere del Vaticà, la tradicional «Visita di calore» a l'aula Pau VI del Vaticà, el sopar d'honor a l'ambaixada d'Espanya prop de la Santa Seu, l'eucaristia de la solemnitat dels apòstols Pere i Pau a la basílica de Sant Pere del Vaticà el dia 29, i el dinar ofert pel nou cardenal al Col·legi Espanyol de Sant Josep de Roma. El divendres dia 30 el cardenal Joan Josep Omella va presidir una missa d'acció de gràcies a la capella de Sant Josep del Col·legi Espanyol de Roma.



## Pastoral Obrera de Catalunya

---

### COMUNICAT PRIMER DE MAIG 2017

Així com el manament de «no matar» posa un límit clar per a assegurar el valor de la vida humana, avui hem de dir «no a una economia de l'exclusió i la desigualtat». Aquesta economia mata (*Evangeli gaudium* 53). Les condicions laborals que patim els treballadors i treballadores estan matant la nostra dignitat.

Cada vegada més estem perdent drets. La situació d'atur va baixant, però la precarització creix exponencialment. Tenim un nombre insostenible de persones excloses a la nostra societat: persones refugiades o migrades, persones en privació de llibertat, persones amb diversitat funcional, persones que pateixen addiccions, persones en situació d'atur indefinit, treballadors i treballadores pobres, dones amb una forta desigualtat laboral i social, una pobresa amb rostre femení (especialment de mares amb fills), joves amb dificultats laborals i amb futur incert... En coneixem. I en coneixem moltes. Podem posar-los nom i rostre... No cal estendre'ns gaire més.

Com a cristians i cristianes que formem part de les delegacions, moviments i col·lectius de la Pastoral Obrera de Catalunya sentim la crida que ens fan les generacions futures i la nostra casa comuna, que és tot el planeta. Aquesta crida ens porta a deixar de ser passius i insensibles davant les qüestions que ens afecten a tots, entre les quals hi ha el dret al treball, però no qualsevol treball, sinó un treball decent per a tothom. El papa Francesc ho posa en relleu: «El treball és una necessitat, sorgeix del sentit de la vida en aquesta terra, camí de maduració, de desenvolupament humà i de realització personal» (*Laudato si'*,128).

Una manera de generar els canvis necessaris és la nostra lluita. Calen propostes, petites o grans accions, que ens comprometin i impliquin per a assolir la societat que volem, justa i solidària. Per a construir-la és necessari el nostre compromís polític, econòmic, social, eclesial...

Per això creiem i proposem:

–Cal lluitar per la justícia social. No volem tenir persones de segona categoria. Exigim als governs que facin les inversions necessàries en tots aquests col·lectius que viuen en la desigualtat d'oportunitats: joves, dones, persones migrades, persones excloses...

–Els governs han d'iniciar una autèntica lluita contra l'evasió d'impostos, paradisos fiscals, economia submergida i lleis injustes.

–Cal lluitar per una Renda Garantida Ciutadana. No per emmascarar l'actual situació d'atur i precarietat, sinó com garantia de dignitat per a totes les persones.

–Aquesta situació cal orientar-la cap al repartiment del treball per tal que totes les persones es puguin sentir realitzades fomentant la conciliació personal i laboral.

–Les empreses s'han de planificar i organitzar prioritzant la dignitat dels treballadors i treballadores.

–Les organitzacions obreres han de repensar el seu funcionament i la seva funció en aquesta nova configuració de la classe treballadora. Hi ha la necessitat de diàleg i lluita conjunta del sindicalisme i el cooperativisme.

–Necessitem fomentar l'economia social. Cal afavorir l'emprenedoria social i ètica, estimulament fiscalment l'autoocupació.

–Ens sumem a la innovació tecnològica sempre que es posi al servei de les persones. La productivitat ha d'estar al servei de les persones; hem d'evitar convertir-nos en individus productors i consumidors d'un sistema.

–Estem veient les conseqüències del canvi climàtic. Hem d'assolir les tres «R»: reduir, reciclar, reutilitzar. Ho hem de fer nosaltres i ho hem d'exigir als governs.

---

## Informació v aria

---

## Doctorat de Mn. Joan Torra

El dimecres dia 3 de maig, Mn. Joan Torra i Bitlloch va defensar la seva tesi doctoral a l'aula magna de la Facultat de Teologia de Catalunya.



Es titula «La sacramentalitat de la Pasqua en les cartes 54 i 55 de Sant Agustí» i el doctorand en féu una defensa molt amena i pedagògica que va rebre aplaudiments dels assistents, fet no habitual, com va fer notar Mn. Armand Puig. Obtingué la qualificació de *Summa cum laude*. L'enhorabona.

## La vida de Maria. La Mare de Déu, a la terra. Mn. Antoni Pladevall

Il·lustrat per Lluís Filella, pot ser una bona eina de treball per a grups de joves, catequesi, etc



Mn. Antoni Pladevall i Font ha escrit el llibre *La vida de Maria. La Mare de Déu, a la terra* (Editorial Difusión Publicaciones y Vídeo). Adreçat a nois i noies de set a dotze anys, relata la vida de Maria, una noia senzilla i normal, i el seu origen humil i poc conegut, a partir dels evangelis de Mateu i Lluc.

## Trobada de Canonges de la Tarraconense, a Girona

Una trentena de canonges de les diòcesis amb seu a Catalunya (entre ells, dos canonges del nostre bisbat) es varen reunir el dijous dia 8 de juny a la catedral de Girona.



Primer van visitar la basílica de Sant Feliu per escoltar una conferència commemorativa del Concili de Girona celebrat l'any 517, impartida pel Dr. Jaume de Puig i Oliver. A continuació varen pujar a la catedral, on, després d'una breu visita explicativa, es va celebrar l'eucaristia en el marc de la commemoració del 600 aniversari de la decisió arquitectònica de la construcció de la nau única. La trobada fou presidida pel bisbe de Girona, Francesc Pardo, que en l'homília instà els canonges a mantenir amb fidelitat el deure del culte catedralici «com a referència d'una litúrgia acurada». El prelat també va parlar de la necessitat d'impulsar el patrimoni com a eina d'evangelització. Un dinar de germanor va cloure la jornada.









---

## Menú diari al Seminari Vic\*

---

**10**,50€

Primer plat,  
segon plat,  
pa, vi i aigua.  
(inclou menú  
vegetarià)

IVA i aparcament inclòs

---

\*Entrada principal edifici

**ESPAI RESERVAT  
PER A PUBLICITAT**

**ESPAI RESERVAT  
PER A PUBLICITAT**